

Spejdernes Magasin

December 1926.

76 Julegaver for Spejdere

Bug m/ 4 Pile	10,00	Canadisk Kogesæt	7,50
Ketcher	12,00	Sprittkoger	5,00
Fodbold	8,00	Army Kogekar	1,35
Haandbold	5,00	Spejder 1. Hjælp	3,75
Tennikoit	4,75	Kompas	2,00
Boxebold (kompl.)	20,00	Skuldertaske	3,50
Fodboldstøvler	10,00	Spejderkniv	2,50
Kortmaaler	3,85	Skovmandskniv	4,00
Feltflaske	5,00	Finsk Dolk	2,00
Spisebestik	1,50	Meccasinsko	15,00
Korttaske	7,50	Meccasinstøvler	25,00
Ulvrygsæk	5,00	Mexican Poncho	13,50
Tornyster (Lejr)	6,00	Alpehorn	2,50
Spejdersæk	9,50	Bordtennis B.T.	4,00
Alpesæk	15,00	Bordtennis (Turn)	8,00
Guidesæk	25,00	Flyvemaskine	10,00
Bergans Mejs	42,00	Skoletaske	9,00
Pullover	7,50	Attachetaske	9,50
Ulvedals Sweater	13,00	Boxehandsker	8,00
Skovmandsbluse	15,00	Maalmandshandsker	9,50
Ski m. Taaremme	15,00	Fleuret	4,00
Kelk (norsk Model)	15,00	Trapez	4,00
Skojter	4,50	Ringe	6,25
Vinterstrømper	4,50	Spinningreb	6,50
Ragsokker	2,00	Liljesignet	1,00
Trench Coat	45,00	Sp. Manchetknapper	3,00
Børnetelt	13,50	Spejdernes Lommeb.	1,75
Vandretelt (2)	35,00	Eng. Sp. do.	1,00
Spejdertelt (2)	42,00	Tændstikæske, Lilje	2,00
Vinter Teepee	100,00	Spejderstatuette	5,00
Kelley Økse	5,50	Sportsstatuette	6,50
Spade	5,00	Spejderbogen	4,25
Stegespid	5,00	D. Ungd. Sangbog	1,25
Reflektor Ovn	10,00	Indianerspænde	0,50
Foldelygte	4,50	Spejderpost	1,65
Dietz Lygte	4,50	Fyldepen	2,75
Winchester Lygte	5,60	Spejderbilleder	2,25
Lommelygte	1,50	Sp. Haandbog	1,50

10 % VareRabat til TropsKassen.

NB. Ønsk Jer et Gavekort fra

Lembckes Friluftsudstyr

Officielt Depot for
Det Danske Spejderkorps

Nørregade 15, K.

Byen 4986

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A's NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 1858

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• AKTIE- • SELSKAB •
CLICHÉER AF • ENHVER ART •
• FREDERIKSBORGGADE •
• TELEFON : • 5 • BYEN 7750. •

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8

Telefon: Byen 6762

KØBENHAVN K.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret
af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsværte, saa revner Læ-
deret aldrig. — Saa har De:

Altid blanke Støvler. Aldrig vands Fodder.
A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev. 11. Tlf. 5092-12697.

Faas overalt.

VÆR BEREDT

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Redigeret af Gunnar Jørgensen, Nærum Kostskole, Nærum.
 Korpskontor: Bornholmsgade 1, K. Palæ 2801.
 Officielle Depoter: Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, K. Spejderdepotet, Studiestræde 30, K.

NUMMER 3

DECEMBER 1926

11. AARGANG

JUL

AF GUNNAR JØRGENSEN

Gud signe hver, som stille staar og
 banker
 paa Julens Port og lukkes kærligt ind!

1.
 Det er jublende Jul under flygende Fnug,
 under kimende Klokker i Kvæld,
 under Vindenes Hvin, under Stormenes
 Suk,
 under Skyernes snedækte Fjæld —
 Der er skælvende Skær fra de legende
 Lys,
 der er frydefuld Frelse og Fred,
 der er Toner, der tysser det gryende Gys,
 der blev Stilhed i Sindet, som stred —
 Der er Stjerner, der straalr bag sne-
 tunge Sky,
 der er Klange i Klokkernes Kor,
 der er Bud om et Barn, som i Betlehem
 By
 bragte Jul til en jamrende Jord —
 Der er Hjælp til hvert Hjerte, der
 skælvende slaar,
 til de Stakler, der svigted og faldt —
 der er Haab, som kan hele de nagende
 Saar —
 der er Jul! — der er Jul overalt!

2.
 Sagtelig drysser paa Gader og Veje
 hvide Krystaller og støvlette Fnug,
 tusinde Flammer, der flakkende lege,
 spejles i Øjne — saa klare som Dug,
 Øjne, der straalr i Renhed og Lykke,
 vidner om Tanker saa rige og trygge,
 Øjne saa barnlige, dybe og milde,
 Øjne, der taler — skønt tavse og stille —
 funkende rene som klare Krystaller,
 — sagtelig Freden med Fnuggene falder.

3.
 Jeg vandrer gennem tomme, tavse Gader.
 Det drysser hvidt fra Julehimlens Graa,
 og hver en Klang af Skovle og af Spaeder,

som flænged Sneens Tæppe, gik istaa.
 Og som jeg vandrer, aabnes mine Øjne,
 jeg ser i Fredens skønne Rige ind,
 jeg ser, hvor Julens Englehær kan højne
 og, skabe Fred i stakkels pinte Sind.

Jeg hører Sang fra glade Barnestemmer,
 det er som Genlyd fra et himmelsk Kor,
 — de Sind, der stredes, finder Fred og
 glemmer
 den kolde Tvivl og Hadets bitre Ord.

Jeg ser en Stakkel sidde træt og bøjjet,
 en udslidt Træl i Tvivlens tunge Aag,
 — men Barnets Glimt, der bryder frem
 i Øjet,
 det taler Julens underfulde Sprog.

Og den, der gik den trange Vej bag
 Baaren,
 hos ham forstummer Savnets bitre Raab,
 thi Julens Lys, der spejler sig i Taaren,
 er tændt af Minder og af Gensynshaab.

Jeg ser to glade Barneøjne tindre
 mod Juleflammens gaadefyldte Skin,
 — et saadant Par kan tunge Sorger
 lindre,
 som Livet skrev i Fars og Moders Sind.

— Jeg vandrer hjem. Et Væld af rige
 Tanker
 som Klokker kimer i et fredfyldt Sind —

4.
 Aarets Dage sniger, lister,
 mørke, dystre, tungsindsgraa,
 fuld af Tro og Haab — der brister,
 naar de prøves i det smaa.

Fuld af Arbejd, fuld af Længsel,
 stille Trin ad Bønnens Sti —
 bitter Tvivl, naar Portens Hængsel
 ikke glat gaar op og i.

Slid, der sløver, Aag, der trætter,
 Suk der stænges i et Sind,
 graadløs Savn i tavse Nætter,
 tunge Tankers syge Spind.

Lidt af Lys kun, lidt af Varme,
 faa af Kærlighedens Kys,
 lidt af Smil og aabne Arme,
 lidt af Duft fra Blomsterdrys...

Men det lidt, der Varme gyder
 i et koldt og fattigt Skjul —
 aa, det vaagner og det bryder
 og det vokser ind mod Jul —

Da blir Savnets Smerte stillet,
 Øjets Taare standser træt,
 alt det gode, vi har villet,
 men ej evnet, synes let —

Juletid — din Stjerne tænder
 Lys ved Lys trods Jag og Id —
 Julefred — giv du ej ender
 med den korte Juletid!

MED I. SØNDERBORG

I SOMMERLEJR

1.

Lejrmusik.

2.

Den sidste Slat.

3.

Stritter Haaret —

4.

En Flue i Mælken.

Inds. Prmljt. Thyge Johansen.

Sønderborg.

Da hørte vi pludselig: Plask! Plask! Det var Danskerne, der vendte hjem og traadte fast og bestemt i Pløret, mens de sang Døgnets Vise:

„Aah, hvor er det godt
at komme hjem igen...”

Saa sagde vi til os selv: Knægtene er gode nok; med den Slags Spejdere er der aldrig Fare paa Færde.

Og jeg saa forleden, at Spejderne af 1926 er lige saa raske som dem fra 1924. Men jeg saa ogsaa en anden Ting: De var ikke klædt paa til Regn. Jeg har ofte spekuleret paa, at det egentlig var underligt, at man saa sjældent traf Spejderne ude i Terrænet om Efter-aaret og Vinteren; og jeg sagde til mig selv forleden Dag: det er fordi de fryser. Og det er der ikke noget at sige til. Naar man møder op klædt paa, som om

det gjaldt en Tur til det indre af Afrika, fryser man, naar Vejret minder en om, at der ikke er længere fra Danmark til Nordpolen, end at det kan flyves paa en Dags Tid. Og jeg ved ganske bestemt, at Amundsen ikke tog Tropehat paa den Dag, han tog op for at se til Nordpolen.

Naa, alt dette handler om, hvad der er sket. Vi maa jo ogsaa til at se lidt paa, hvad der kommer. Og det, vi alle nu ser frem til, er Julen. Har I tænkt paa, hvordan I vil glæde andre nu til Julen? Hvis ikke, er det jo snart paa høje Tid for Patruljen at sætte sig lidt i Sving, der er knap en Maaned til.

Jeg fik forøvrigt forleden et Brev fra Aarhus, der fortalte om Folk, der er paa Tærerne. De synes aabenbart, at der er saa længe til Jul, at de kan naa i et

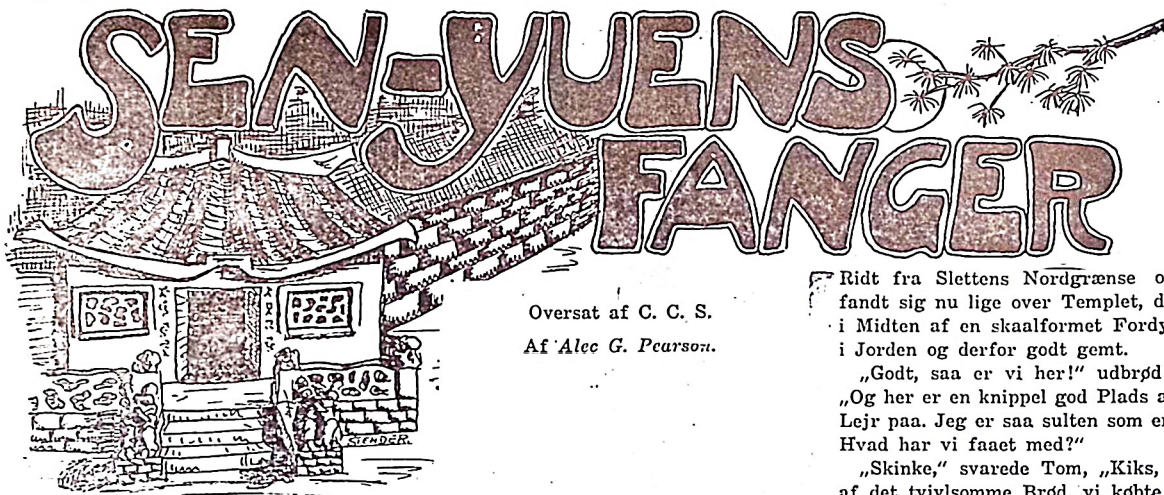
Snubtag at lave en ekstra good turn for deres By. De agter nemlig at gaa i Gang med at agitere for en Indsamling til Fordel for Universitet i Aarhus. Det maa være nogle raske Gutter.

Naa, det kan vel ikke vare længe, inden Meddelelserne begynder at strømme ind fra alle Kanter af Landet om, hvad Troppene er i Gang med i Anledning af Julen.

Mon I ikke det meste af Aaret har gaaet og tænkt paa, hvorledes I kunde glæde jer selv, og I maa vist indrømme, at I har haft mange glade Timer i det Aar, der gik.

Tænk hele den næste Maaned paa, hvordan I kan glæde andre.

Ovo Holm.

Oversat af C. C. S.

Af Alec G. Pearson.

Det er i Grunden en ejendommelig Jul!" udbrød Jack Harwood. "Klippevejen til Dublin, som jeg har hørt om baade i Sang og Fortællinger, er en jævn Kørevej sammenlignet med denne saakaldte Vej til Sen-Yuens Tempel. Jeg haaber, at hvis vi finder dette Fortidsminde, det saa vil gengælde os, hvad vi nu maa gaa igennem."

"Ja, efter hvad den gamle Slyngel Leng-Sin fortalte os," lo Tom Mallinson. "Men jeg tror, han for første Gang i sit Liv har talt Sandhed, ellers var jeg ikke her nu. En Gud, hvis Øjne straalere med Livets Ild, en skjult Skat, som jeg blot er bange for, vi har ringe Haab om at finde, efter som Leng-Sin har været der før os og ikke har kunnet finde den; en Stemme, som taler et underligt Sprog, og —"

"Skidt med Stemmen, og Templet med," afbrød Jack Harwood, da hans Pony snublede og nær havde kastet ham af. "Jeg lander snart med Hovedet ned i en af disse spidse Sten, hvis min Bærer ikke er mere forsigtig med, hvor den sætter sine Ben."

Jacks "Bærer" var en grovpelset Tartarpony, og Tom Mallinson red et lignende Dyr. Disse Ponys er som Regel meget sikre paa Benene og meget udholdende; men Jordbunden, de nu passerede, var en Bjerggeds Sikkerhed og Anstrengelser værdig.

Egnen var meget ensom. De var i Færd med at passere en vid, ujævn Slette overstrøet med Klippeblokke af alle Former og Størrelser. Nu og da,

strækkende sig saa langt deres Øjne kunde se fra højre til venstre, laa stenede Højdedrag, nogle og tyve Fod høje og med stejle Skraaninger. Det var medens de passerede et saadant, at Jacks Pony nær var kommet galt af Sted.

"Det kan være meget godt at sige skidt med Templet; men du vil da for alt i Verden ikke vende om nu?" svarede Tom.

"Vi maa nu have passeret mere end de tre Fjerdedele af Vejen over Sletten, for den Række lave Høje markerer Nordranden, saa vi kan naa Rejsens Maal, inden det bliver mørkt."

"Der er endnu tre Timer til Solnedgang," tilføjede Jack, "og Templet ligger halvanden Mil paa den anden Side Bjergene, hvis dine Oplysninger er rigtige. Naa, lige meget, hæng i, og vi vil naa det — trods Uheld."

Ponyerne kunde kun gaa i Skridtgang, da "Vejen" blot var et Spor traadt af Menneskefødder og Heste og sine Steder ikke til at skelne; thi der var kun faa Rejsende over Sletten nu, da det var Aar siden, Sen-Yuens Tempel havde haft Tilbedere inden for sine Døre. Det havde længe været forladt endogsaa af Præster, og de overtroiske Kinesere gik langt uden om det; thi det var kendt for at huse onde Aander, der havde taget Bygningen i Besiddelse, da den sidste Præst havde forladt det.

Toms Beregninger viste sig at holde Stik, for kort efter Solnedgang rundede de Randen af en hel tæt Skov en Times

Ridt fra Slettens Nordgrænse og befandt sig nu lige over Templet, der laa i Midten af en skaalformet Fordybning i Jorden og derfor godt gemt.

"Godt, saa er vi her!" udbrød Jack. "Og her er en knippel god Plads at slaa Lejr paa. Jeg er saa sulten som en Ulv. Hvad har vi faaet med?"

"Skinke," svarede Tom, "Kiks, noget af det tvivlsomme Brød, vi købte i den sidste Landsby, The og Sukker."

"Det er den grinagtigste Julemiddag, jeg nogen Sinde har faaet, men god nok," sagde Jack. "Lad os saa fange an."

De steg af, vandede og fodrede deres Ponyer og gik saa igang med deres egne Fornødenheder. Der var Mængder af tørt Brænde rundt om, og de havde snart Baalet brændende lystigt. Skinken var skaaret ud, Teen lavet, og paa mindre end en halv Time var de i Lag med at fortære det solide Maaltid.

"Det er slet ingen daarlig Jul," sagde Tom med Munden fuld af Mad. "Vi mangler kun, at en af disse hersens Julegæster skal komme, som de gør i Historierne, saa vilde alt være i Orden."

Natten var ved at lægge sig over Landet paa det Tidspunkt, de var færdige og havde vasket deres Krus og Tallerkner. Tom stod med korslagte Arme og saa ned mod det delvis sammensunkne Tempel.

"Hvad siger du til, om vi kiggede lidt ind i det i Aften?" sagde han og vendte sig mod sin Kammerat. "Det vil se noget spøgelsesagtigt ud i Maanelyset og derfor være saa meget mere tiltrækkende for os. Maaske vi kunde være saa heldige at faa nogle af disse onde Aander at se, som er saa umanerlige at plage dette hellige — hm — Tempel."

Jack Harwood lo.

"Jeg ved ikke, om jeg vilde kalde det Held," svarede han, "men da ingen af os tror paa Aander, behøver vi ikke at bryde vore Hoveder med det Emne. Men jeg indrømmer imidlertid, at det er værd at besøge det lidt i Mørke. Lad os

vente, til Maanen staar op. Den er fuld og vil være fremme om en Times Tid."

Himlen var næsten skyfri, og da Maanen kom op, overgød den Højene og Sletterne med spivklart Lys. Kun i de dybe Dale, i Kløfterne og i Skovens Indre laa Skyggerne.

Som Tom sagde, havde Templet virkelig faaet et fremmed og spøgelsesagtigt Udseende i Maanens hvide Lys. Det gjorde et ejendommeligt Indtryk paa dem. De gik langsomt og tavse op til Hovedindgangen, men standsede nogle Øjeblikke frygtsomme i Portbuen.

"Kom nu!" sagde Jack endelig, "hvis vi bliver staaende her længer, bliver jeg nervøs."

Han førte an gennem en lang, smal Gang, som sluttede ved en lukket Dør. Denne var ikke laaset, og Jack skubbede den op. Foran dem laa et stort Rum, tilsyneladende Tempelsalen, hvor Tilbederne plejede at samles i gamle Dage.

Et Slags mystisk Skær oplyste Rummet fra Maanestraalerne, der trængte ind gennem en Række smalle Vinduer og Revner i Murene. Ved den anden Ende kunde de skimte den store Gudestøtte, som syntes at være 9 eller 10 Fod høj.

Flagermus flagrede rundt, og en af dem baskede mod Jacks Ansigt med sine klamme Vinger.

"Saa skulde —!" udbrød han og vendte sig. "Hør dette —"

Tom greb ham i Armen.

"Lyt!" hviskede han. "Hørte du noget — usædvanligt?"

"Kun den baskende Lyd fra disse forløjede Flagermus," svarede Jack.

"Hør! Lyt!"

De stod ubevægeligt tavse med tilbageholdt Aandedræt og lyttede med spændt Opmærksomhed.

Et halvt Minut gik, saa blev Stilheden brudt af et Skrig, og nogle Ord, de ikke kunde forstaa, fulgte.

"Stemmen!" udbrød Tom.

Drengene var ret modige af sig; men det er ikke for meget sagt, at de blev mere end forundrede over dette Bevis

for Leng-Sins Historie. Hjertet begyndte at banke hurtigt, og Tom tilstod senere, at hans Haar syntes ham at staa oprejst, og at han havde en Følelse af, at der løb koldt Vand ned ad Ryggen paa ham.

Selv om de nok havde troet Leng-Sins Fortælling i al Almindelighed, havde de ikke regnet med den Del, der handlede om den Usynliges mystiske Stemme; men nu havde de hørt den.

"Den synes at komme fra Støtten," stammede Tom. "Maaske er der en sne-

vægede de sig fremad. Templet var nu saa stille som en Grav. Da, pludselig, afbrødes Stilheden af en Stemme!

Og den talte med tydelig skotsk Akcent.

"Slip mig løs, I fordømte Krystere!" skreg den. "Slip mig løs, og jeg skal slaa jer ned allesammen. I er bange for en eneste Mand, I Sønner af brændte Fædre."

"En Skotte!" udbrød Jack. "Og tilsyneladende Fange. Men hvem har fanget ham?"

"Det kan vi tidsnok faa at vide," svarede Tom. "Det er en Lettelse at vide, at Stemmen er menneskelig. Hallo der!" raabte han. "Hvem er De, og hvor er De? Vi er Venner!"

"Venner!" svarede den nu ikke mere mystiske Stemme. "Er I maaske Englændere?"

"Javel," svarede Tom. "Gud være lovet. Jeg har ikke set en Ven i snart en Maaned. Kom denne Vej, Gutter, om bag denne hedenske Afgud og prøv, om i kan befri mig. Men pas paa! Der er en Flok Slyngler — Røvere — i Nærheden, og desværre, de har gjort dette Tempel til deres Hovedkvarter. De slaar jer ned uden Barm-

hertighed, hvis de fanger jer."

"Hvor mange er de?" spurgte Jack, da han og Tom nærmede sig Guden.

"Somme Tider et Dusin," var Svaret, "til andre Tider kun tre eller fire."

Bag Guden fandt de Fangen lænket til en Stensøjle. Den ene Ende af Kæden var gjort fast om hans højre Haandled med et Staalbaand. Han sad paa Gulvet med Ryggen mod Søjlen og saa ud til at være en kraftigt bygget Mand, laset og med maanedgammelt Skæg.

"Nu skal vi prøve at bryde Kæden," sagde Tom efter at have undersøgt den. "Jeg ser ingen Udvej til at løse den."

"Saa kan I finde noget derovre, som kan hjælpe jer," sagde Skotten og pegede med sin Haand over mod en Fordybning i Muren.

De fandt der en Dynge Vaaben af

"Paa dem, Kammerater!"

dig Mekanisme, som —"

"Fra bag Støtten, forekommer det mig," afbrød Jack. "Godt, vi maa hellere gaa ind og undersøge det. Mine Nerver svigter, hvis jeg ikke foretager noget."

"Mine svigter allerede," svarede Tom. "Jeg havde aldrig før vidst, at jeg havde nogle."

Det eneste Vaaben, de havde, var Jacks Jagtriffel; thi Tom havde efterladt sit Gevær i Lejren, da han mente, det kun vilde være i Vejen for ham. De gik forsigtigt fremover.

Hallens modsatte Ende henlaa i Mørke, da der ingen Vinduer var i den Ende, medens de i Halvlyset ved Siderne troede at se Skygger bevæge sig. Det var rigtig et Sted, hvor den Slags Indbildninger kunde blive til.

Langsomt og med lydløse Skridt be-

forskellig Art og Udseende, nogle me-Mils Vej borte, og medens de spiste Aftensmaden, hørte de Skottens Historie, -Økse, vendte de tre sidste om og flygtede.

Tom udvalgte sig en tung Stridsøkse og gik straks i Arbejde med den. Nogle faa knusende Slag paa Kædens svageste Led splittede denne. Fangen kunde frit rejse sig.

Han strakte Armene ud med et Glædesraab. Fra hans højre Haandled dinglede stadig, fastgjort til Staalbaandet, en Kædestump, som kun kunde fjernes med en Fil.

„Den kan bruges som Vaaben,” sagde Skotten, hvis Navn var James Douglas, „men jeg vil alligevel udsøge mig et andet. Røverne kan komme over os hvert Øjeblik, og vi maa være parat til at modtage dem.”

Der var tre Rifler i Vaabendyngen, men der var ingen Patroner; Douglas kastede dem til Side og tog et langt, lige Sværd.

„Saa, Kammerater,” udbrød han, „lad os nu se at slippe ud, og vi er lykkelige, hvis —. Hov! De er der. Det er et Tegn paa deres Ankomst, at Gudens Øjne gløder.”

De saa op paa den store Gudestøttes Hoved og saa, at Øjnene straaledede med et bølgende, rødt Lys.

„En Gud, hvis Øjne straalere med Livets Ild!” raabte Tom. „Det er kun et Trick! Der kommer Banditterne. Jeg antager, vi maa slaa vor Vej igennem. Der er syv.”

De kom ind ad en Sidedør som dunkle Skikkelser i det usikre Lys. Da de opdagede de fremmede i Hallen og at deres Fange var befriet, formelig skreg de af Vrede og Forundring. Saa for de med dragne Vaaben ind paa Livet af de tre.

„Paa dem, Kammerater!” raabte Douglas. „Der er kun syv.”

Jack affyrede et Skud fra sin Riffel og saa en stor Kæmpe, som saa ud til at være Anføreren, snuble og falde. I næste Øjeblik kæmpede han med Riflen som Kølle, Tom stod til højre og brugte Stridsøksten med god Virkning, og Douglas til venstre gjorde frygtelige Udfald med sit lange Sværd, medens han stadig raabte: „Jeg skal vise jer, hvordan en Skotte slaas!”

Røverne var tilsyneladende ubehageligt berørt ved deres Førers Fald, og da to andre var gjort ukampdygtige og en tredje kun knebent undgik at faa skilt sin ene Arm fra Kroppen af Toms

„Saa klarede vi dog det Bundt,” sagde Tom, som blødte fra et lettere Saar i Siden.

„Og vi vil skynde os at komme ud,”

EFTERAARS- STEMNING

*Gylden glitrende Glimmersol,
duggende drivende Taager,
svingende sejlene Spinderes Spind
drivende dragende Net.*

*Rødmende Bær,
raslende Løv,
lettende Taager!*

*Fugtduftende faldende Blade.
Kvidrende kaldende Kramsfugle samles,
røgluende Solen synker i disede Vest,
dalende Taager!*

*Straalende Stjerner tindrende tændes,
dybbblaa Blaaehvæl!*

*Stigende Stjerner stirrer stumt,
svævende Taager!*

Helge Pescettini.

tilføjede Douglas, „inden en anden Flok skulde vise sig. Jeg for min Part ønsker ikke at se dette Tempel igen, og I har vel ogsaa faaet nok af det.”

„Ja, lige for Øjeblikket har vi,” svarede Jack.

Der viste sig ikke flere Røvere, og de slap tilbage til Lejren uden flere Eventyr. De bar alle Mærker af Kampen, men heldigvis var intet af deres Saar alvorlige. Paa Douglas Anvisning flyttede de Lejren til en anden Plads en

skønt det var tydeligt, at han ikke fortalte dem alt.

Det viste sig, at han havde været i den kinesiske Stats Tjeneste i to Aar, og medens han var paa en afsides Flodstation, havde han hørt, at der var store Skatte skjult i Sen-Yuens Tempel. Han sagde ikke, hvorledes og fra hvem han havde faaet denne Underretning. Han traadte saa ud af Tjenesten og begav sig til Templet ad en anden Vej end den, Jack og Tom havde fulgt. Han var en Uge om Rejsen, og Stedet syntes at have været forladt i flere Aar, da han ankom. Han gik saa i Gang med at lede efter den skjulte Skat, men havde ikke fundet det ringeste Spor af den.

Han havde ledt i otte Dage, da Røverbanden pludselig dukkede op, overraskede ham og tog ham til Fange.

„Banditterne er fra Nordkina og fulde af Overtro. De lod mig leve, fordi de troede, at jeg vilde bringe dem Lykke, og det lod det ogsaa til, jeg gjorde, for de kom hjem med meget Gods fra deres Røvertog; men de vilde ikke slippe mig løs. Jeg fik nok at spise og drikke, og nu og da fik jeg Lov at bevæge mig lænket til en stor Kineser og under streng Vagt. Der var ingen Mulighed for at undslippe; saa var det, I kom, og nu er jeg fri. I Morgen vil vi drage til I-chang, for jeg antager, I vender om med mig. Hvor længe jeg har været borte, ved jeg ikke bestemt.”

„Ikke? Det er Juledag!” sagde Tom. „Er det idag? Lad mig saa skaale med jer i den bedste Te, der nogen Sinde er lavet.”

„Tror De, at der virkelig er en Skat gemt i Templet?” spurgte Tom, da de havde skaalet. Douglas rystede paa Hovedet.

„Ikke en Øre er der,” svarede han. „Dette var min sjette Skattejagt, saa jeg er lidt af en Expert i Sporten. Det er ikke meget, jeg har fundet endnu, men maaske den syvende er heldigere.”

Dermed sluttede Historien. En Time senere laa han i dyb Søvn paa den bare Jord.

„Hvad siger du om ham?” spurgte Tom hviskende.

„Well. Jeg vil sige, at hvis han havde levet i gamle Dage,” svarede Jack, „saa havde han været en Eventyrer, en Buccaneer. Et sjældent Liv! Naa, nu vil jeg sove. Morsomt nok, at den Julegæst, du talte om, alligevel skulde komme.”

ALI BEN RAVN

Fortælling af Lektor Lauritzen.

Han hed naturligvis ikke „Ravn“, men det tilsvarende Navn paa Arabisk. Iøvrigt var Ali af god Familie. kommen til Verden i en god, forsvarlig Rede i et højt og stærkt Træ. Han var udstyret med alle en Ravns fornemste Egenskaber og vilde sikkert have haft en god og smuk Livsbane, hvis han blot ikke havde haft den ene slemme Fejl: Han var ekstraordinær. Dette viste sig allerede, da han næsten var flyvefærdig. Sammen med sine Søskende var han kravlet ud paa Grenene. Men medens de andre sad pænt stille og holdt sig godt fast, kunde Ali ikke bare sig for utidige Flyvenykker. Han baskede med Vingerne og slap med Klørerne, og Følgen blev, at Fyren med udspilede Vinger i Skruelinie daledede ned til Jorden. „Hovmod staar for Fald“, kunde man i Sandhed sige, for op igen kunde han umuligt komme; men da han havde sundet sig lidt, begyndte han at hoppe og flagre. Der stod nogle Araberdrenge i Nærheden, og de skyndte sig at indfange Ravnene. Han blev baaret til en pæn Gaard, blev kaldet „Ali“, blev passet og plejet og var til megen Morskab. Klog var jo ogsaa Raden. Han lærte at sige Ord og Sætninger, at sige Hyp til Hestene, gø efter Hundene. Naar han lagde Hovedet paa Siden og skred gravitetisk frem, var han ikke til at holde ud. Han

stjal som en Ravn; men hvad gjorde det? Saa havde Drengene jo den Fornøjelse at udfinde, hvor Tingene var gemte. Men saa kom igen det ekstraordinære frem hos ham. Ali havde aabenbart tænkt at gøre et rigtigt Kup. En Dag i Middagstiden, da alle døsede, fandt han en Sølvring og stak af Sted med den. Men han blev opdaget, inden Ringen var gemt, og der begyndte en Jagt paa ham. Ali vilde ikke give tabt. Han havde allerede i nogle Dage kunnet flagre. Man havde tænkt paa at stække den ene Vinge, men opsat det.

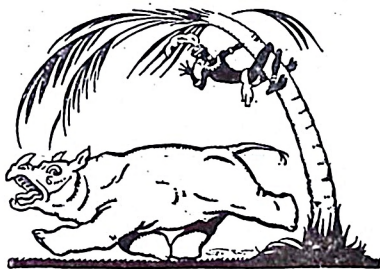
Tegning af Carl Schønmann Nielsen.

Nu fulgte han paa en Gang Luft under sig. Flyveredskaberne bar ham skraat opad, højere og højere steg han med den tunge Ring i Næbet. Det var virkelig en ekstraordinær Præstation af saa ung en Ravn. Men Misundelsen lurede paa ham i Skikkelse af en Mand med en Bøsse. Manden sad paa en Klippe og døsede, da Ravnene kom flyvende. Ringen straaled i Solskinnet og fangede Mandens Øjne. Han greb Bøssen og skød, og Ali maatte nedad i Glideflugt.

Ravnene var dog ikke helt døde, men haardt saaret. Med Ringen stadig i Munden hoppede han et langt Stykke. Saa gled Ringen ud og rullede bort i Sandet. Manden kom lidt efter styrtende, men han fandt ikke Ringen. Han opnaaede kun at se Ravnene vælte om, lukke Øjnene og aabne Næbbet.

Paa en højere Klippespids lidt borte sad Gribben. Den havde kredset højt oppe fra tidlig Morgen, uden at dens skarpe Øjne havde opdaget noget mærkværdigt. Saa endelig saa den den flagrende Ravn. Den gik nedad i Skruelinier, fløj lavt over Bjerget og satte sig stille. Og stille sad den en god Stund. Da det var indlysende, at nu var Ali forlængst hedengangen, lettede Gribben igen paa Vingerne, fløj hen i Nærheden af Ravnene, hoppede lige paa og begyndte det lille Middagsmaaltid.

HA! HA!

— Der fik du en lang Næsel

„MY FRIEND ABROAD“

Sven Knudsens interessante Korrespondanceplan.

Hvem vil være med?

„My friend abroad.“

Jeg traf engang en Spejder. Han var Englænder og hørte hjemme i Manchester. Jeg saa ham første Gang i 1913, da han steg i Land i København sammen med 14—15 andre engelske Spejdere. Han blev indkvarteret i mit Hjem et Par Dage, og saa tog vi sammen over til Kalø for at deltage i Korpslejren. Der havde vi hver især nok at gøre og saa kun nu og da om Aftenen noget til hinanden. Men Lejren fik en Ende, og Englænderen, eller som han nu var — min Ven Englænderen, brød op og drog hjem til sit Fædreland.

14 Dage senere bragte vort røde Postbud mig

Et Brev fra England.

Jeg husker min Støthed over at faa Brev til Mr. Jens Hvass paaklistret pæne engelske Frimærker. Jeg brød Konvolutten og stavede mig igennem Brevet. Med lidt Hjælp til enkelte Gløser fik jeg den fulde Mening frem. „Bird“ — saaledes hed Englænderen til Fornavn — takkede for de dejlige Dage i Danmark og var rørende taknemlig for alt. Han vedlagde nogle gode Fotografier fra Kalø og enkelte fra en Lejr, som hans egen Trop havde afholdt. Jeg var lykkelig for Brevet og viste det til alle Kammeraterne i Skolen og Troppen.

Nu var det min Tur til at skrive, og jeg gik paa med Dpdsforagt og sendte Bird et langt Brev, som sikkert ikke havde indbragt mig nogen stor Karakter hos min Engelsklærer, men som til Gengæld var holdt i et nogenlunde flydende Sprog, en Blanding af dansk og engelsk.

Birds næste Brev viste mig, at han havde forstaaet Meningen med min Epistel, og nu fortsatte vi vor Korrespondance med ret stor Regelmæssighed.

Den næste Sommer, 1914

inviterede Bird mig til England.

Vi tog sammen med hans Manchesterdrenge i Lejr oppe i North Cumberland og tilbragte nogle herlige Spejderdage med al Slags Lejr sport og Bjergvandring.

Desværre blev Lejren pludselig afbrudt ved, at Verdenskrigen brød ud. Vi søgte hurtigst tilbage til Manchester. Bird meldte sig til Hæren, og jeg slap med en Del Besvær hjem til Danmark med A. P. Bernstorff over Edinburgh. Nu gik der en Tid, og jeg hørte ikke noget fra England, men en skønne Dag laa der et Brev paa mit Skrivebord, og det var fra Bird. Konvolutten var skaa-ret op og lukket igen ved Hjælp af et Stykke Papir, hvorpaa stod

Sir Robert Baden-Powell faar overrakt Guldngglen, hvormed han i Sommer aabnede det internationale Spejder-Vandrerhjem i Kandersteg (dette ses i Baggrunden).

»Opened by Censor«.

Han fortalte, at han var kommet til Marinen og at han snart ventede at komme ud med en Undervandsbaad, men hvortil Rejsen gjaldt, nævnte han ikke skrive.

Bird oplevede lidt af hvert i Krigens Tid, og jeg fulgte ham med største Interesse. Sommetider kunde der gaa Maaneder, — hvor jeg intet hørte, men saa havde han ogsaa været paa spændende Togter, der ikke levede ham Tid til at skrive Breve. Krigens sluttede, og Bird vendte uskadt hjem til Manchester og optog atter sit Arbejde med Spejder-troppen. Jeg havde haabet at træffe ham i Jamboreen i London i 1920, men hans Stilling forhindrede ham i at komme. Saa fulgte jeg en Opfordring fra ham

om at komme til Manchester

fra London med 4 andre danske Spejdere. Vi blev behandlet som Grever, og Bird havde lagt et flot Program for vort Besøg. Vi traf sammen med Byens Spjæderautoriteter, saa Tropslokalen, var paa Biltur og blev forkælet paa enhver Led.

Saa skrev vi igen sammen gennem 4 Aar, og selv om Mellemrummene mellem Brevene nu var større, holdt vi dog stadig Forbindelsen vedlige.

Saa kom den store Jamboree i 1924, og blandt de 1500 engelske Spejdere, der drog til København, var ogsaa Bird. Desværre fik jeg ikke Lejlighed til en eneste Dag helt at være sammen med min Ven. Han indsaa selv Umuligheden deraf, og vi nøjedes derfor med nu og da at smutte over til hinandens Telt og i ledige Øjeblikke drøfte gamle Minder og tale om vore fælles Interesser.

Vi skriver endnu sammen,

ikke som i gamle Dage med fortløbende Korrespondance, men nu og da, naar vi trænger til at meddele hinanden et eller andet, og hver Jul og hver St. Georgsdag udveksler vi Hilsener.

Gennem Korrespondance har jeg nu i over 13 Aar holdt Forbindelsen ved-

lige med denne „my friend abroad“, og jeg har haft Udbytte og Glæde deraf. Jamboreen gav mange af jer en lignende Chance for a friend abroad, som I maaske har udnyttet, maaske har ladet ligge.

Givet er det, at Jamboreen har givet Stødet til en livlig Spejderkorrespondance mellem danske og alle andre Ländes Spejdere. Naar, men der er løbet Vand i Stranden siden Jamboreen, og Korpset har vel mindst fornyet Halvdelen af sit Mandskab siden da, saa der er vel endnu nok, der gerne vil have en Chance for at finde sig a friend abroad. Denne Chance bringer *Sven Knudsen* jer nu!

Gennem Samarbejde med det friske, livlige, amerikanske Drengeblad „The open Road“ har den energiske gamle Spejder realiseret en Plan, der i al Simpeltid gaar ud paa at faa Drenge fra forskellige Nationer til at skrive til hinanden. Men hør nu, hvad *Sven Knudsen* skriver om sin Plan:

My friend abroad.

„Hele denne Korrespondanceplan har jeg arrangeret i det illustrerede amerikanske Maanedsmagasin The Open Road under Navnet my friend Abroad. Meningen er paa en nem og interessant Maade at skaffe dig Kundskaber, som du vil glæde dig over nu og Resten af dit Liv. Men som Navnet paa Planen siger, er Formaalet desuden at skaffe dig Venner i Alverdens Lande, og du vil snart mærke, at Venner, som du skaffer dig gennem dine Breve, er lige saa trofaste som Venner hjemme. Hvem ved, maaske vil du engang se dem hjemme hos dig eller de se dig i deres Hjem.

Amerikanske Spejderparade.

Du faar Breve fra fjern og nær og Præmier gratis.

I Forbindelse med my friend abroad er arrangeret en Præmiekonkurrence. Du kan blive Deltager i den, og den er gratis. Deltagelse i selve Korrespondancen er selvfølgelig ogsaa gratis. Du kan vinde Præmier, som er blevet udsat af amerikanske Firmaer og af ansete amerikanske Foreninger.

For at deltage i Præmiekonkurrencen behøver du kun at udfylde en Kupon, som du selv kan lade paa et Stykke Papir, men den maa lyde nøjagtig som den, der findes i The Open Road.

Adresser paa Tusinder af Drenge i alle Lande.

Fra tres forskellige Lande har jeg samlet Adresser paa Tusinder af Drenge og unge Mænd i Alderen fra tolv til toogtyve, Mellemskole drenge, Realister, Gymnasiaster, Studenter, Byboere, Landboere, skolegængende og arbejdende. Det er Drenge af alle Racer

og Religioner fra Sydafrika til Lapland, fra Siam til Jamaica, og de har alle sagt mig, at de vil være glade for at svare dig paa Breve og fortælle dig om deres Liv og Interesser.

De allerfleste af dem forstaar Engelsk, hvorfor jeg raader dig til at benytte det Sprog og skrive ganske jævnt og simpelt til dem, som du udvælger af Listerne. Du kan selvfølgelig ogsaa benytte et andet passende Sprog.

Med Forlaget har jeg truffet det Arrangement, at du kan faa tilsendt The Open Road portofrit for et Aar for 2.50 Dollars. Desuden faar du fire Lister over amerikanske Drenge. Deres Navne er nemlig ikke offentliggjort i Magasinet. Men jeg har samlet Navnene og Adresserne blandt mange tusinde, som er ivrige efter at korrespondere.

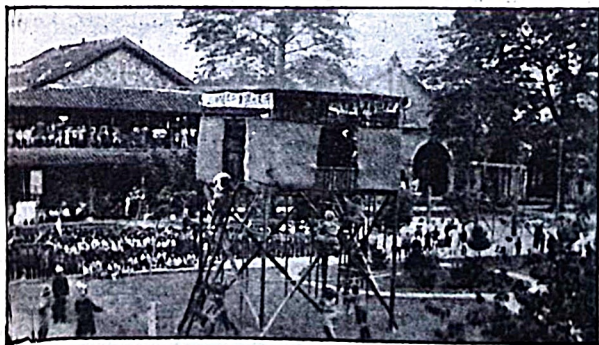
Hvis du altsaa vil have hele Materialet om my friend abroad for dig selv, alle de udenlandske Lister og de fire særlige amerikanske Lister, skal du sende mig dit Navn, din Alder, din Skole eller Beskæftigelse og din private Adresse samt paa Postanvisning 2.50 Dollars, saa skal jeg sørge for, at du faar The Open Road tilsendt privat for et Aar. Du kan være forvisset om, at du faar baade Gavn og Glæde af det.

Med venlig Hilsen

Sven V. Knudsen, Adjunkt, cand. mag.,
MY FRIEND ABROAD,
Antioch College,
Yellow Springs, Ohio, U. S. A.

— —
Har I Lyst og Tid nogle af jer, og kan I en Smule Sprog fra Skolen, saa tag fat.

Jens Hvass.

Canton-Spejderne laver Opvisning. — Brandmændene.

Indsendt af Bonde, Peking.

Fra en Spejderparade i Canton.

F sit Tropsmuseum mellem mange fjerde Bytrop i San Francisco har i andre Ting Bladet af en ganske almindelig Afrivningskalender. Datoen er første Juni 1925, og for yderligere at fremhæve denne Dag over alle andre, er der en stor, fed, rød Streg omkring Et-Tallet, og derved, som den gamle Skipper vilde sige, hænger en Historie. Jeg skal berette den nøjagtigt, som jeg selv hørte den.

Aftenen, vor Fortælling begynder, havde Tropsmødet været alt andet end heldigt. Det var varmt, og selv om Tropsfører O'Connor gjorde sit bedste for at interessere sine tredive Drengene i Samariterlærens finere Punkter, var der ikke megen Opmærksomhed. For at bruge et godt dansk Spejderudtryk — de var alle godt „døde i Sværen“.

Det var ganske stille i Lokalet. Drengene sov med aabne Øjne; gennem O'Connors Stemme hørtes kun Vægurets ensformige Did-dok, dik-dok, dik-dok.

Da gik Døren op, og Mr. Harlow kom hurtigt ind. Mr. Harlow havde længe interesseret sig for Troppe og var en velset Gæst paa Ture og ved Møder. Et Aar havde han endog tilbragt en Uge i Lejr med Drengene, og der var derfor almindelig Glæde, da han blev ophøjet til Medlem af Tropskomiteen.

Drengenes Ansigter lyste op. Han burde i det mindste være god for en spændende Spørgeshistorie eller noget lignende. Men i Stedet for den sædvanlige venlige Hilsen trak han Tropsføreren over i et Hjørne, aabnede sin Portefølje og spredte en Masse Papirer ud paa Sidebordet.

Konferencen syntes at vare længe, og hvad Drengene angik, var det sidste værre end det første. Før havde der i det mindste været Tropsføreren at høre paa, nu var der kun en ubestemmelig Mumlen. Og Urets Dik-dok, dik-dok var tydeligere end nogensinde før.

O'Connor hævdede sin Stemme.

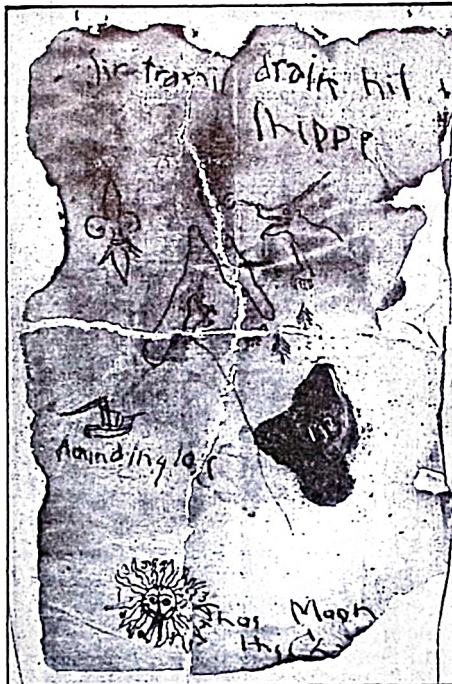
„Jeg tror, du er tosset. Jeg har aldrig hørt saadan noget fordømt Vrøvl.“

Og Harlow, som nu syntes at være helt ophidset, næsten raabte i sin Iver: „Men lad mig dog i det mindste fortælle Dem —“ Tredive Par Øjne lyttede oprørksomt. Dette var ved at blive interessant; det havde alle Muligheder for

SKATTEJAGT AF HAROLD STEIN

at kunne udvikle sig til et godt Skænderi.

„Nej, nej, og atter nej,“ sagde O'Connor, „jeg vil ikke høre Tale om det. Det er skrupskørt, og jeg vil ikke lede mine

Det mystiske Kort.

Drengene ud paa saadan en Vildmand.“

„Er det dit sidste Ord i Sagen,“ spurgte Harlow. Han var saa rasende, at han næsten slog Gnister.

„Det er mit sidste Ord,“ svarede O'Connor. „Det gør mig ondt, men —“

„Mig ligeledes,“ raabte Harlow. „Heldigvis ved jeg, hvor jeg kan finde en mindre snæversynet Tropsfører. Hvad mig angaar, er jeg færdig med denne Bande,“ og gribende sin Portefølje stormede han ud.

O'Connor stod et Øjeblik ubeslutsom. Saa løb han ud efter Harlow. Der var en Summen og Mumlen mellem Drengene. Aldrig havde de set saadan en Af-

fære, og de var baade forfærdede og overraskede.

„Sikke dog en Ballade,“ sagde Ken Byron, „de var lige paa Nippet til at komme op og slaas.“

„Hvad mon der var paa Færde,“ sagde Earl Møller, „jeg har aldrig set O'Connor saa gal i Hovedet, undtagen muligvis den Gang vi hældte Petroleum i hans Pibe.“

Drengene fik ikke megen Tid til at undre sig, for O'Connor kom ind med Harlow. De havde hinanden under Armen og var aabenbart de bedste Venner i Verden. Efter et Øjebliks Pause begyndte O'Connor:

„Mr. Harlow, som vi alle kender og holder af, har gjort den Opdagelse, som synes at være saa vild og umulig, at man næsten skulde tro, den var kommet ud af en Røverroman. Det gør mig ondt, at vi havde en Scene foran Jer, men Mr. Harlows Forslag i Forbindelse med hans Opdagelse var saa umulig, at jeg prøvede paa at overbevise ham om dets Udførlighed.“

Vi vil imidlertid ikke paa nogen Maade miste Mr. Harlows Venskab, saa jeg vil lade ham fortælle Jer derom med sine egne Ord.“

Drengene klappede begejstret. Dette var mere interessant end Samariterlære, og de beredte sig alle paa at høre efter med den største Opmærksomhed.

Mr. Harlow tog en Haandfuld Papirer ud af sin Portefølje og rømmede sig. Saa begyndte han: „Mr. O'Connor har Ret, mit Forslag er ualmindeligt, men jeg foretrækker at lade Jer selv dømme.“

Der var aandeløs Spænding. Mr. Harlow fortsatte:

„Jeg samler paa gamle Bøger, og ofte vil jeg købe et gulnet Værk, snarere fordi det er gammelt end fordi jeg er interesseret i, hvad det indeholder.“

„Forleden Dag rodede jeg rundt i en gammel Antikvitets-Butik paa Mission St. nær sjette og fandt, til min behagelige Overraskelse, en Bog, der var trykt i 1650 i London. Titlen som var „Stor Brittaniens Ve og Elende“ fangede mit Øje, og jeg købte straks Bogen, som imidlertid var ved at falde sønder og sammen.“

Da jeg kom hjem om Aftenen, begyndte jeg at læse den, og jeg gjorde

gode Fremskridt, idet Bogen i sig selv var interessant. Omsider kom jeg til Side 19, og opdagede til min Skuffelse, at Side 20 og 21 manglede, idet Side 22 kom til Syne paa Bagsiden af 19: Jeg var lige ved at kaste Bogen til Side i min Ærgrelse, da jeg opdagede, at Side 19 og 22 var klæbet sammen, samt at der ligeledes syntes at være noget skjult imellem Bladene.

En mærkelig Fornemmelse kom over mig. En Følelse, at et Budskab fra Fortiden var ved at aabenbare sig. Med største Omhu fjernede jeg de to Blade fra Bogen og fandt, at det var muligt at aabne dem, hvor de tidligere havde været forbundet med Bogens Ryg. Imellem dem var to brune Stykker Papir, sammenfoldede og næsten i Stumper. Forsigtigt fjernede jeg dem og klæbde dem paa stærkt Pergamentspapir for bedre at bevare dem. Her er de to Papirer!"

Han holdt to Stykker Papir i Vejret, og Drengene myldrede om ham. Hvad de saa, var et Landkort, udført paa gult Pergamentpapir. Tidens Tegn havde skjoldet og plettet det, men det var muligt at se tydelige Linier, der tilsammen udgjorde, hvad lignede en lang, snæver Bugt. Paa Havsiden, en kort Afstand fra Pyntens Spids saas et rødt Kryds i en Cirkel. Ligeledes var Kortet dekoreret med ildsprudende Drager, sejlene Skibe o. s. v. Men paa Kortet stod indskrevet „Sir Francis Drake his ship-

„Nu maa vi snart være ved Havet, mumlede Ken.

po" (Sir Francis Drake hans Skib"), medens der i Kortets højre Hjørne fandtes Ordet Thomas Moor.

Det andet Stykke Papir var i endnu daarligere Tilstand og kun med et Forstørrelsesglas kunde man læse Ord og Sætninger. Der var imidlertid to Ord, som stod ud ved glødende Styrke. Det var „buried treasure" — Begravede Skatte. Muligvis Sørøver Skatte bestaa-

ende af Dubloner, Smykker, Diamanter — alle Østens Rigdomme.

„Lad mig nu fortælle Jer en Smule Verdenshistorie," sagde Mr. Harlow, da Drengene havde stirret sig mætte. „Jeg lover Jer at gøre det kortfattet, samt at det ikke paa nogen Maade vil blive en kedsommelig Skolelektie."

Drengene jublede. Dette vilde blive Historie paa en anden Manér. En Histoire, man vilde huske, naar Alverdens Kongerækker og Aarstal var gaaet i Glemmebogen.

„I Aar 1560 kom Sir Francis Drake sejlene langs Stillehavets Kyst i sit gode Skib St. Elizabeth. Han havde været under Vejs i mangen en Herrens Dag, og hvorsomhelst han satte Fod paa Land, tog han Jord i Besiddelse i den engelske Krones Navn. Efter i la g Tid at have krydset op langs en skøn, bjærgrig Kyst fik Sir Francis Bud om forestaaende Mytteri, ligeledes brød megen Sygdom ud, og Sir Francis var paa det rene med, at det vilde være nødvendigt at lande. Han sendte sine bedste Udkigsmænd til Mastens Top, men intet Brud kunde opdages i Kystlinien. Lad mig standse her et Øjeblik og læse Jer et Udsnit af en Beretning trykt i Aar 1799. Hvor autentisk den er, ved vi naturligvis ikke."

Han tog en gammel Bog ud af Tasken. Bindet var hvidt Kalveskind og Trykket gammelt.

„Om Morgen straalende Solen atter —"

„Jeg vil springe over Indledningen. Hvad der interesserer os er det følgende: „Da Sir Francis saa, at Mytteri var ved at bryde ud, kaldte han Thomas Moor, en ung Knøs, som var en Kortmager og hans fortrolige og bød ham lægge hans Skatte og Juveler i et Skrin.

„Det er alt, hvad Bogen fortæller os, men lad os fortsætte med Historien. En Dag brød en Storm løs, og Drakes Skib og de to Følgeskibe blæstes mod Kysten. Brændingens Brølen hørtes over Stormens Larmen, og alt syntes fortabt, da med et en Aabning viste sig, og i kortere Tid, end det tager at fortælle det, laa de tre Skibe sikkert fortojede i en smilende, sikker Bugt. Kort Tid efter saas paa et Bakkedrag et smukt malerisk Syn. Samlede var hele Besætningen, Soldater og Sømænd. Soldaterne bar skinnende Rustninger og Hjelme og var bevæbnede med Hellebarder, medens Sømændene var iførte graa Uldkøfter. Officererne gav Kulør og Farve til Billedet med deres rige Fløjls- og Silkedragter. Som Kontrast saas Munkene i deres sorte Kapper. Et Banner blev stukket i Jorden, og Velsignelsen lystes. Hvad derpaa fulgte, tilhører Historien og angaar ikke vor Fortælling.”

„Skatten! Skatten! Hvad blev der af Skatten?” En halv Snes Stemmer løftede sig utaalmødt.

„Vent lidt, Drengene,” sagde Harlow; „det kommer altsammen. Ingen har nogensinde vidst, hvad der blev af Skatten. For den Sags Skyld fandtes der intet Bevis paa, at den nogensinde blev begravet, idet Bogen kun berettede, at Dublonerne og Juvelerne blev nedlagte i Skrinet. Det vil sige, intet er blevet bevist, indtil *Fundet af disse Papirer* fandt Sted. Jeg har nylig undersøgt det næsten ulæselige Dokument, og ved at tilføjse manglende Ord, har jeg faaet den følgende Mening:

„Og paa denne Dag nedlagdes for Sikkerheds Skyld en Kiste indeholdende Guld og Juveler. Ligeledes en Sølvrække, hvormed Dronning Elizabeth havde beaaet Sir Francis. Og for at vi atter kan finde denne berettes, at Kisten ligger fem og halvfjerds Fodsbred mod Havet fra sorte Klippen i seks Fods Dybde og ligeledes i Linie med Pynten fra Afstanden.

Underskrevet Thomas Moon,
Kortmager.”

— Mr. Harlow standsede og saa sig om. „Dette er hele Historien, Drengene,” sagde han.

„Forslaget, jeg gjorde Mr. O'Connor, var, at vi alle skulde tage ud og søge denne Skat. Muligvis vil vor Ekspedition være forgæves, men muligvis —”, han lod Sætningen forblive udtalt.

„Hvad synes I, Drengene?”

At Spejderne syntes, det vilde være en vidunderlig Oplevelse, var det let at høre, for Begejstringen var almindelig og larmende. Harlow smilede. Mr. O'Connor smilede ligeledes, hvilket var et godt Tegn. Saa rystede han paa Hovedet.

„Jeg synes ikke om det,” sagde han, „men det kan næppe skade at prøve det, saa vær taalmodige, indtil I hører nærmere fra mig.”

Mødet var forbi, og Drengene gik til deres Hjem. Vi har Lov til at tro, at mange drømte om Guld, Skatte og blodtørstige Spørgere.

— — —
Tre Dage senere modtog hver Dreng et Brev:

Mød ved Færgen paa Lørdag Kloken tre. Medbring Tæpper og Mad for to Dage, ligeledes to Dollars. Vi skal paa Skattejagt.

J. F. O'Connor,
Tropsfører.

II.

Omsider oprandt den store Dag, og her kommer jeg ind til Historien, idet O'Connor, efter at have fortalt mig de mærkelige Omstændigheder, indbød mig til at tage med.

Tidligt om Morgen drog seks Drengene og en Fører af Sted for at berede Lejren og rejse de smaa Tomands-Telte. Kloken tre mødtes vi andre, og at Harlow tog med, er det uundgåeligt at sige.

„Hvad skal vi gøre, dersom det begynder at regne,” spurgte Ken.

Jeg kiggede i Vejret. Det havde været overtrukket for Størstedelen af Dagen, men netop nu brød Solen igennem, og blaa Himmel viste sig mange Steder.

„Bryd du dig bare aldrig om det,” svarede jeg. „Dersom det skulde regne, klarer vi den saamænd nok.”

Vi gik om Bord paa Færgen, som snart efter bakkede ud, og Oplevelsen var begyndt. Drengene sad med deres Oppakning paa Fordækket og snakkede om Mulighederne for en god Tur. De

var alle spændte og forberedte paa noget ualmindeligt.

Selv sad jeg i Kahytten, hvor Jack fandt mig efter et Kvarters Sejlads. Han var lang i Ansigtet.

„Det regner,” forkyndte han. Jeg gik udenfor. Det ikke alene regnede. Det pøse. Vandet kom ned i stride Strømme fra en sort, uigennemtrængelig Himmel.

„Der gaar vores Tur i Vasken,” sagde Louis Meyer, „vi kan lige saa godt berede os paa at tage hjem med næste Baad.”

Jeg var selv ved at blive betænkelig. „Hvad synes I,” spurgte jeg. „Lad os stemme om det.”

Vi stemte, og alle Drengene undtagen en eneste ønskede at fortsætte Turen, eller som vi udtrykte det: „Det værste, der kan ske, er, at vi bliver vaade,” saa vi fortsatte, medens jeg i mit stille Sind bad om Tørvejr.

Da vi naaede over Bugten, klarede det op en Smule, men efter to Minutters Kørsel paa den lille hvæsende Privatbane, der skulde føre os til Point Reyes, tog det atter fat, og snart kom det atter ned i stride Strømme. Det var et sørgmodigt Landskab, vi kørte igennem. Alt var gennemblødt, og det sivede og sjaskede fra Træer og Grene. Man skulde tro, at Humpret vilde være lavt, men tværtimod, jo værre Vejret var, jo højere steg Lystigheden.

Omsider naaede vi Point Reyes. Der er ikke noget sørgeligere Syn end en vaad Landsby, og Point Reyes var pjaskvaad. I en ventende Motorbus naaedes Inverness, og derfra marcherede vi til Lejrpladsen.

Lejrpladsen var paa en Græsmark, og fra Vejen saas en Række Telte. Vi udstødte et Indianerhyl og havde stor Genforenelse. Teltene, som var vandtætte, var blevet rejst, inden Regnen begyndte og var som Følge heraf vandtætte; Provianten var ligeledes godt tør, saa bortset fra Ubekvemmeligheden med at koge, eller prøve paa at koge under et Styrtbad, gik alt godt.

Aftenens planlagte Lejrbaal blev naturligvis aflyst af gode Grunde, og alerede ved otte Tiden var alt stille.

Jeg kom vadende i det knæhøje, vaade Græs ved ni Tiden, da en Revolution brød løs i Telt Nummer 6. Hurtigt løb jeg derover, min Regnfrakke sjaskede om Benene, og et lille Vandfald dryp-

pede fra Spejderhatten. O'Connor var ligeledes ankommet. Han løftede Telt-døren op.

„Hvad i Alverden laver I, Drengene,“ spurgte han. I Lommelygts Skær saas to forpjukskede Dregehoveder. Det var Donald og Russell, to Brødre, som altid skændtes, men aldrig skiltes.

„Det var Donalds Skyld,“ klynkede Russell. „Han prøvede paa at skrive sit Navn paa Teltet over mig med sin Finger, og nu er jeg pjask drivende vaad, og min Seng svømmer.“

Det var for meget for Donald. Han begyndte at fnise. „Uh,“ sagde han, „og du er fjorten Aar. Nu har jeg aldrig hørt noget lignende.“

Russell kastede sig over ham, og Slagsmaalet var ved at bryde ud igen. „Nu kan det være nok med det Pjank,“ raabte O'Connor. „Flyt sammen med din Bror, og lad os se, om I muligvis kan tie stille for Resten af Natten.“

„Jeg vil ikke —,“ begyndte Donald, men saa saa han Bestemtheden i O'Connors Øjne.

„All right,“ sagde han muggent. „Kravl ud af dit Badekar; jeg kan muligvis finde en halv Tommes Plads til dig.“

Lejren sov. Jeg blev dysset i Søvn af den stadige Plasken mod Teltduken, og min eneste Bekymring var, at jeg muligvis vilde drukne i Nattens Løb.

III.

„Nu maa vi snart være ved Havet,“ mumlede Ken. Drengene havde marcheret i fire Timer over Bakker, gennem Dale. Solen straaled fra en skyfri Himmel, for ved fem Tiden om Morgenen var det klaret op, og Troppen kom straks undervejs.

„Det har du Ret i,“ svarede Carl. „Jeg kan snart ikke mere.“

„Hold bare ud, Drengene, der er kun en lille mile endnu. Husk, at I har tilbagelagt 13 miles allerede. I faar mindst to Timers Hvil, inden vi skal tilbage.“

„Dejlige Udsigter, kun 15 miles, inden Turen er til Ende.“ Med andre Ord, Humøret var lavt.

O'Connor standsede.

„Lad os se at komme paa Benene, Drengene. Jeg lover jer alle en god Svømmetur i Brændingen, dersom I skynder jer.“

Det lod Drengene sig ikke sige to

Gange, og med fornyet Styrke styrede de mod Maalet.

Omsider var de der. Stillehavet drøgnede mod Kysten med prædøvende Larm, og den hvide Strandbred rakte sig mod Nord og Syd, saa langt Øjet rakte.

Efter en kort Svømmetur samledes de om deres Fører, som imidlertid havde haft en kort Konference paa Strandbredden.

Harlow pegede mod en Pynt, som langt mod Nord saas at række sig ud i Havet.

„Der er aabenbart Pynten, som omtales i Dokumentet,“ sagde han. „Lad os

... En gammeldags Kiste ...

nu søge efter den sorte Klippe. Jeg ved ikke, om den er Nord eller Syd for, hvor vi nu er; det eneste, vi kan gøre, er at dele os.“

„Jeg er villig til at gaa Syd paa med nogle Spejdere,“ sagde Ken.

„Meget vel. Saa gaar vi andre Nord paa.“

Jeg fulgte med Partiet, som gik mod Nord. Vi tilbagelagde næsten en mile, men det eneste, vi saa, var nøgne, bløde Klitter. Omsider standsede vi, trætte og ærgerlige.

Carl Møller klatrede op paa en høj Klit for at se efter Kens Drengene, og med et saa vi, at han var helt ophidset. Vi løb op til ham, og i det fjerne skimtede vi en Skikkelse, der vinkede med et Tørklæde eller noget lignende.

„Vent lidt,“ sagde Harlow. „Giv mig Kikkerten. De signalerer. Skriv dette,“

og langsomt stavede han: „K-l-i-p-p-e-n-e-r h-e-r. K o m.“

Der var naturligvis en Mulighed for, at det ikke var den rigtige Klippe, men vi skyndte os alligevel godt og tilbagelagde Afstanden i Løbet af kort Tid.

Han havde Ret, de havde fundet en stor, kulsort Klippe, der knejsede et godt Stykke tilbage fra Havet.

„Drengene,“ raabte Harlow, „vi staar over for en stor Oplevelse. Lad os give et Hurra for Ken. Og medens Ken rødmæde forlegent, gjaldede Stemmerne over Klit og Hav.“

Imidlertid havde Harlow taget et langt Reb ud af sin Rygsæk. Ved Hjælp af en Stav fastgjorde han den ene Ende ved Klippens Fod og førte Rebet ned til Havbredden, saa det var i Rektangel til Klitrækken.

Dernæst afmaalttes fem og halvfjerds Fodsbred fra Klippen, og sigtende mod den fjerne Pynt stak Harlow en Stok i Sandet.

„Dersom vore Beregninger er rigtige og vor Beretning sandfærdig, vil vi finde Sir Francis Drake's Skat herunder eller indenfor en snæver Radius. Lad os se jer grave.“

Dette lod Drengene sig ikke sige to Gange, selv O'Connor fik fat paa en Tøndestav og hjalp med. Der var imidlertid saa mange af dem, og de var saa ihærdige, at Fremskridtet var ganske ubetydeligt. Næppe var Sand fjærnet, inden Hullets Sider skred ind.

„Vent lidt,“ raabte O'Connor, „lad os arbejde i Hold, saa at det kan blive til noget med dette Roderi.“ — —

Drengene havde gravet systematisk i over en Time, og de havde tilvejebragt et dybt Hul, syv Fod i Diameter og 8 Fod dybt. Drengene var skuffede. Der var ikke mere Skat end i en hul Tand. Harlow saa forlegen ud.

„Det gør mig ondt, Drengene, men det lader til, at Skatten, dersom den nogensinde har været her, er forduftet.“

O'Connor smilede, som om han kunde have Lyst til at sige: sagde jeg det ikke nok!

Ken havde siddet som hensunket i dybe Tanker. Nu udstødte han et vildt Hyl.

„Vent lidt, I Patentidioter,“ skreg han i sin Ophidselse. „Denne Skat blev begravet i syv Fods Dybde for mere end tre-fire Hundrede Aar siden. Siden den Gang er der føjet mange Fod Sand

over Pletten, saa Skatten findes utvivlsomt mindst femten Fod nede.

Hans Begejstring var smittende, og Drengene sprang til Arbejdet med fornyet Humør, men de var udasede, og en efter en opgav de Ævret, og tilsidst var Ken og Carl alene.

„Jeg blir ved, om jeg saa skal grave et Hul til Kina og tilbage,“ hvæsende Ken arrigt og smed det tørre Sand i Vejret, saa det føg.

De havde arbejdet en ti Minutters Tid. Drengene strejfede om. Et Par af dem havde opdaget en enlig Sælhund og spekulerede paa Mulighederne for at fange den. Da blev Luften gennemskaaet af et præsønderrivende Skrig fra Gruben.

Vi — Harlow, O'Connor og jeg — havde smidt os i Sandet for et Øjeblikks Hvile.

„Du store Gud, hvad er det?“ udbrød O'Connor, inden Skriget forstummede, og sammen løb vi derover. De andre Dreng var ogsaa paa Vej, men vi kom først.

Ken og Carl dansede rundt nede i Gruben, hylende uartikuleret og pegende ned i Sandet.

Ved til Baalet.

„Se,“ raabte de, „Skatten! Skatten!“
En gammeldags Kiste med messingbeslaaede Hjørner, tunge Jernbaand og gyldne Hængsler var kommet for Dagen!

Drengene var vildt ophidsede. Med største Forsigtighed løftedes Skrinet ud. Det svære Egetræ var mørkt og raadent, men Jernbaandene holdt dem sammen.

O'Connor bragte en Økse frem, og med to Slag skilte han Baandene og løftede Laaget tilbage.

„Guld,“ raabte han, „Guld og Juveler.“

Kisten var halvt fuld af Mønter, Smykker og Dokumenter. Earl løftede et tungt Perlehalsbaand ud og samtidig opdagede Ken en gammel Sølvkæde — Kæden hvormed Sir Francis Drake var

blevet benaadet af Dronning Elisabeth.

— — —
Dette er Historien om Fjerde Bytroops Skattejagt. Det er unødvendigt at dvæle ved Tilbageturen, som var lang og drøj.

Næste Fredag Aften kom Ken og Earl først ind i Troppsmøde-Lokalet. Lidt efter kom Jack ind.

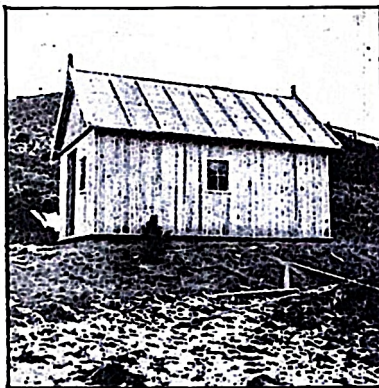
„Har I hørt det sidste?“ sagde han, „vi faar ikke noget af Skatten. O'Connor sagde, at Staten faar hele Molevitten. Det er noget værre Snyderi; alt hvad vi faar, er en lang Næse.“

Earl satte sig, helt overvældet. „Er det det hele?“ sagde han.

„Nej, vist er det ej,“ sagde Ken og rejste sig med lysende Øjne. „Først og fremmest havde vi en vidunderlig Oplevelse, dernæst har vi dette,“ og med faste Skridt gik han hen til Væggen, hvor den forsømte Afvisningskalender hang. Datoen var første Juni, Dagen den store Oplevelse begyndte. Med fast Haand tegnede han en fed rød Streg om Ettallet.

„Dette gaar i Museet til varigt Minde om Skattejagten,“ sagde han og anbragte Bladet paa en Hyld, hvor det kan ses den Dag i Dag.

SPEJDERFOTOS

„Bræddehytten“.

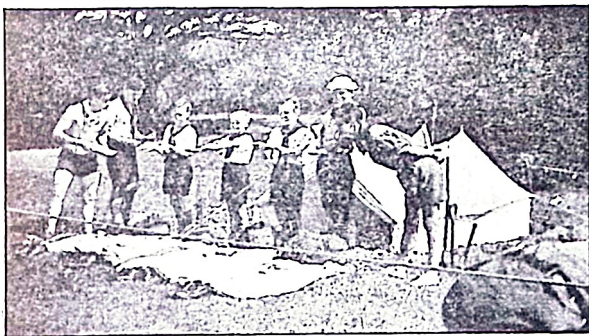

1. Sct. Georgstrop paa Vandring.

1. Sct. Georg spejdere

Er Hænderne rene?

Morgenbad.

Københavnnerdrengene i Teltlejr.

Du slynger Ordet ud frejdigt og tankeløst. Du aner maaske næppe dets dybere Betydning. Kan hænde du slet ingen Ven har, endskønt Du bruger Benævnelsen saa ofte.

Min Ven, det er ham, som villigt sætter sit eget til Side for at gøre mig noget godt. Min Ven, det er ham, som kan se mine Fejl og sige mig dem, men samtidig tilgiver mig dem. Min Ven, det er ham, der uopfordret lægger Skulderen til og skyder paa, hvor jeg ikke selv magter at klare Sagen. Det er ham, som stiller sig ved min Side, naar det bliver svært for mig her i Livet. Det er ham, som springer frem foran mine Fjender og siger: Vi er to om at dele det gode, men vi er ikke færrer om at kæmpe imod det onde. Min Ven, det er ham, som ikke behøver andet end et mandigt Haandtryk som Tak og ingen Ord for at holde ud baade i Sol og Storm.

MIN VEN

Efter „Hold ud“.

Man kan saa let blive skuffet, hvis man ikke trækker skarpe Grænser. En venlig Omgangsform eller en forstaaende Kammerat kan saa let glide ind i Venskabet Sted, og naar det saa en Dag sker, at Kammeraten ikke kan følge os længere eller vil ofre noget af sit eget til Fordel for os, bliver vi bitre og siger: Det havde jeg ikke troet om — mindst af ham.

Nej vist, men Skylden er vor egen. Vi forlangte for meget. Vore Grænser var

forkert stukket af — — — og gav vi maaske selv andet end Kammeratskab eller naturlig Venlighed.

Thi ingen af os venter vel at finde en sand Ven, før vi selv kan give ham det tilbage i fuldt Maal, som vi venter af ham.

Jeg tror at have lært her i Livet, at den lever lykkeligst, som forlanger alt af sig selv, men intet af de andre. Paa det Grundlag vil det ikke blive svært at finde Venner, ogsaa sande Venner, paa alle andre vil det blive flygtige Stemminger eller uholdbare Berøringspunkter, som fører os ind i Venskabsforhold til andre — en Ubetydelighed vil være i Stand til at ødelægge alt, og da var det bedre, om der intet havde været.

I det som i alt andet i Verden gælder den samme gyldne Regel: Den ene ægte Perle er værd mere end alt vort øvrige Gods og Guld.

MASTEDJÆVELEN

AF C. C. STENDER

Det er nu lige meget, hvad De siger, saadan rigtige Spænd, som i gamle Dage, eksisterer ikke mere. Nej, nu kan enhver gaa til Søs, blot han kan haandtere en Rusthammer og en Malerpensel!

Den gamle Matros spyttede foragteligt langt ud over Gulvet og plantede sin magre Haand i Bordet med et Slag, der fik Glassene til at danse, saa Indholdet sprøjtede til alle Sider.

— Og hvad er det saa for Smadder-kasser til Skibe, der sejler nu om Dage. Mønjekasser er det! Gammelt Jern! Hvornaar ser man en ærlig, gammel Sejler? Aldrig! siger jeg Dem. Nu skal jeg for Resten fortælle Dem og min sidste Rejse. Det var den Gang jeg saa —

Han standsede pludselig op og saa sig uroligt omkring.

— Naar ja, lige meget med det. Nu kommer jeg jo alligevel ikke ud paa Vundet mere, og naar De nu har hørt, hvad jeg vil sige Dem, skal jeg nok vogte mig dobbelt. Hvorfor, vil De snart forstaa.

Ser De, det var den Gang, jeg saa Mastedjævelen. Ja, De ser nok uforstaaende paa mig; men nu skal jeg forklare det lidt nøjere. Nu er Kursen angivet, saa skal jeg nok gøre klart Bestik. Jeg sejlede den Gang som Matros med „Haabet“, den smukkeste Brig, der nogen Sinde har krydset Biskaya. Det kan nu være saadan noget som —. Ja, hvorlænge er det i Grunden siden. Jo, det var Aaret før Fuldriggeren „Margrete“ brændte nede i Sydhavet, og Besætningen laa tre Uger i Baadene og omkom den ene efter den anden. De sidste drev i Land nede ved Durban i meget forkommen Tilstand; saa det kan vel nu være en Snes Aar siden, det hændte, jeg nu vil fortælle.

Gamle Hansen spyttede Skraaen ud, skyllede Munden efter med sin Grog og tog en frisk Skraa. Saa lænede han sig ind over Bordet og begyndte.

— Vi havde ligget en tre Ugers Tid inde paa Majorca i Middelhavet og lastet Salt, som vi skulde til Island med. Vi

sejlede i Klippefiskefart, skal jeg sige Dem. Spaniolerne er jo katolske i Hovedet og tør ikke spise Kød hver Dag, saa spiser de Klipfisk i Stedet for. Det ene kan være lige saa godt som det andet, og vi andre skal da ogsaa leve. Vi havde som sagt Salt i Lasten og var nu bound for Island. Naar vi fraregner lidt daarlige Vindforhold i Middelhavet, havde vi haft udmærket Sejlvejr, saasnart vi var uden for Gib. Jeg husker det saa tydeligt, for vi laa et Par Dage og krydsede frem og tilbage ud for Sierra Nevada. Har De nogensinde set Sierra Nevada ude fra Havet? Der findes Drolen splitte mine Bramsejl ikke noget smukkere paa hele Jordklodsen. Det siger en hel Del.

Vi havde Damesejllads hele Vejen op langs Kysten fra St. Vincent til Finisterre, med Vinden ind om Bagbord, Agten for Tværs; men saa var det, at hun friskede op, da vi naaede Biskaya. Jeg tør æde min gamle Hat paa, at man i 99 af 100 Gange har Storm, naar man passerer Biskaya. Og vi fik da ogsaa Storm denne Gang. Det blev en rigtig Piver af Nordvest, saa vi laa og halvkede svært i Sørne.

Gamle Hansen sænkede Stemmen lidt.

— Det var den Nat, det friskede op, jeg saa ham, Mastedjævelen, første Gang. Jeg hører nu ellers ikke til dem, som der er overtroiske; men naar man har sejlet til Søs fra man var Dreng og spyttet i saa meget Saltvand, som jeg har, saa ser man alligevel en Del mere end andre almindelige Mennesker ser. Jeg havde Hundevagt den Nat. Jeg husker det tydeligt, hvordan Skuden rullede og girede, da Frivagten blev purret ud. Vi var ikke længe om at komme op, for Sejlene skulde bjerges. Se, Søfolk nu om Dage kender ikke meget til at bjerge Sejl. I min Tid var det noget ganske andet. Da maatte vi til Tops mange Gange om Dagen og i al Slags Vejr. I Magsvejr er det ingen Sag; men naar der er Slingerage, og det blæser op til Orkan, bliver det en ganske anden

Historie, saa skal man bide sig fast med Næb og Kløer, hvis man da ikke vil paa Hovedet i Ballen, eller ligge med smadret Hoved paa Dækket. Naa, den Slags skænkede vi ikke en Tanke, vi kendte alle sammen Rumlen. Jeg har været til Tops ved Hornet, saa dette var kun Legeværk.

Hansen gjorde en lille Drikkepavse.

— Som jeg nu staar oppe paa Raanen og har faaet et godt Tag i Sejlet, mærker jeg noget laaddent stryge hen over min højre Arm, akkurat som en Kattehale. Jeg troede ogsaa i første Øjeblik, det var Skibskatten, som var entret med til Tops. Det skete nemlig saa tit; men da jeg saa drejer Hovedet, opdager jeg, at der sidder en lille Menneskeskikkelse ude paa Raanokken. Det kan nok være det gippede i mig. Først kunde jeg kun se det mørke Omrids, men efterhaanden blev han tydeligere, og jeg kunde se, hvordan han sad og grinede ondskafuldt hen mod mig. Lidt efter lidt begyndte han at lyse som St. Elmsild, og saa pludselig fattede han af som et helt Fyrværkeri og forsvandt med en langtrukket Hylen ud over Havet.

Jeg havde Fornemmelsen af, at Haarene strittede paa Hovedet af mig; havde jeg ikke haft Sejlet at tænke paa, tror jeg bestemt, jeg var drattet badovs ned med det samme.

Da jeg kom ned, sagde jeg ikke noget til de andre om mit Syn. De gør enten Nar af mig, tænkte jeg, eller ogsaa bliver de forskrækkede. Men som jeg nu staar ved Roret, hører jeg en Kammerat, „Svenske Ola“ hed han, sige til Styrmanden:

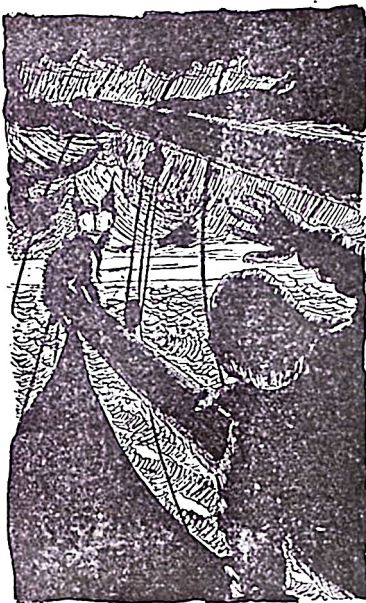
— Jeg saa et lille, mystisk Væsen oppe paa Raanen i Nat. Det lignede grangivelig en lille Trolde.

— Saa Gud naade dig, Ola! Havde du blot aldrig sagt et Ord om det. Du har set „Mastedjævelen“, og inden 24 Timers Forløb er du druknet, fordi du ikke kunde holde Kæft med dit Syn, svarede Styrmanden forfærdet.

Jeg kom til at ryste i Knæene, da jeg hørte det, og maatte klamre mig til Haandrattet for ikke at tabe Balancen. Ola grinede højt og svarede, at der var dog Grænser for, hvad man skulde tro af den Slags Overtro og Fruentimmer-snak. Han gav Fanden i Død og Djævel. Men det skulde han aldrig have sagt; for i det samme kom en Bølge rullende. Jeg saa lige dens store, skumpiskende, grønne Kalot hæve sig over Lønningen

forude, paa Toppen dansede den lille Djævel. Det var anden Gang jeg saa ham samme Nat. Jeg fik lige Tid til at bide mig fast, hvor jeg stod, inden Vandet kom buldrende ned over Dækket og tog med, hvad det kunde.

Da Vandet var væk, og vi atter kunde trække Vejret, hørte vi gennem Stormen et svagt Skrig ude fra Spøen efterfulgt af en djævelsk Hyl. Ola var væk.

— Herren hjælpe Ola, om han da kan. Nu tog Mastedjævelen ham, sagde Styrmanden stille.

Jeg rystede over hele Kroppen af Skræk.

Det blev en Storm, jeg aldrig glemmer. Hen paa Morgenstunden maatte Frivagten ud for at hjælpe med at bjerge de sidste Sejl. Jeg stod til Rors sammen med Styrmanden, vi havde surret os fast for ikke at blive taget af Spørne, medens det meste af Besætningen gik til Vejrs. Aller bedst som vi staar, hører vi en djævelsk Hyl og Spektakkel oppe i Riggen, og saa raaber de i Munden paa hverandre deroppe fra: Mastedjævelen er her!

Da saa jeg ham for tredje Gang. Han sad paa Stortoppen og lyste gult og grønt.

— Saa skulde den Onde lyneme da ogsaa, raaber Styrmanden. Kap Sejlene og kom ned straks!

Men det var for sent. Der kom et Orkanstød, som der aldrig før eller senere har eksisteret Magen til. Da „Haabet“ atter rejste sig, laa Rigningen og flød nede i Læ. Vi skyndte os til Lønningen for at redde Folkene; men de var borte. Mastedjævelen havde taget dem med samt Sejl og Master.

Ja, hvad der saa videre skete er snart fortalt.

Vi drev hjælpeløst ned mod den spanske Nordkyst, hvor Skuden gik paa Grund paa Klipperne og knustes Dagen efter. Lige før Strandingen sagde Styrmanden til mig:

— Saa Hansen, nu er det ogsaa ude med os. Vi maa tage det, som det falder. Den Nat Ola forsvandt, saa jeg Mastedjævelen gaa til Tops sammen med jer. Saa ved jeg, at nu skal jeg ogsaa drukne. Og det bliver sikkert her. Farvel Hansen, hils dem derhjemme, hvis du slipper i Land med Livet.

Saa stødte vi, og i Kampen for at naa Land druknede Styrmanden. Kun Skipperen og jeg og Skibsdrengen slap fra den Tur.

Det skete, som jeg sagde Dem før, for vel en Snes Aar siden. De er den første, som jeg har fortalt om Mastedjævelen, der huserer i Biskaya. Det er ham, der hylér i Riggen i Storm, og saa skal man holde sine Øjne og sin Mund hos sig selv. Jeg har selv set ham, saa jeg ved, det er sandt, og jeg er maaske ogsaa den eneste, som er sluppet fra ham efter at have set ham. Nu er der vist ingen Fare for, at jeg skal drukne, for nu er jeg gaaet i Havn og lagt op for stedse. Jeg skal nok holde mig fra Spøen, og desuden er jeg en god Svømmer. Jeg venter at dø hjemme i min Seng. Naa, nu maa jeg se at komme hjem paa Nørrebro, min Datter venter med Middagsmaden.

Skaal! Og Tak for den drink.

Saa forsvandt „Gamle Hansen“ ud af Døren. Jeg gik ogsaa hjemad og skænkede ikke Hansen og hans Historie flere Tanker. Jeg kendte Gamle Hansen og hans Skipperhistorier for godt; men da jeg fik Aftenavisen, kom jeg atter til at tænke paa Historien ved at se en fed Overskrift, der lød:

Sørgelig Drukneulykke!

Jeg slugte begærligt den nærmere Beretning om Ulykken:

En 15-Aars Dreng, som i Middags sejlede i en Baad ved Dr. Louises Bro, kæntrede og faldt i Vandet. Ulykken

Denne Model af Eiffel Taarnet bygges udelukkende af Meccano Dele.

SPEJDERE!

BYG SELV MODELLER I FARVER

Det Bedste ved Meccano er, at den bringer de verdensberømte mekaniske Vidundere ind i Hjemmet. Med Meccano kan I bygge i Hundredevis af Modeller som ikke er til at faa til Købs noget Sted. For Eksempel, hvor kan man skaffe sig et Taarn som det i Illustrationen viste, eller en Kran eller en Vævestol. I kan bygge en ny Model hver Dag, om I ønsker det, og samtlige Meccano Modeller kommer til at arbejde netop som virkelige Maskiner.

Meccano har i Aar en yderligere Tiltrækningskraft: Den ligger i, at nogle Dele i Æskerne er

Rigt emailerede I dejlige Farver

saaledes at det nu er umuligt ved Bygningen af virkelige mekaniske Modeller at tilfredsstille kunstneriske Smag og føre Liv og Farve ind i Modellerne, som derved bliver mere realistiske end nogensinde før.

Der behøves ingen Studering. Fuldstændige Anvisninger leveres med hver Æske.

Æsker komplet fra Kr. 4,50 faas i alle
Legetøjsforretninger.

DEN NYE MECCANO

Fabrikant:

Meccano Ltd., Liverpool, England.

Generalagent:

Fr. Frémineur (Afd. No. 39)

1 Rue des Bogards
Bryssel, Belgien

THORNGREEN

Vimmelskiftet 46-48. Telefon 4648
Hovedforhandler for Skandinavien

blev observeret af en ældre Herre, som netop passerede Broen. Han sprang resolut ud for at bjerpe Drengen, der ikke kunde svømme; men denne var ganske vild af Skræk og klamrede sig til sin Redningsmand med det Resultat, at de begge druknede, inden man kunde komme dem til Hjælp.

Man fandt hurtigt Liget af den gamle Mand. Der fandtes intet paa ham, som kunde give Oplysninger om, hvem han er. Nogle Tatoveringer synes at tyde paa, at han er en gammel Sømand.

Drengen er endnu ikke fundet.

Med bange Anelser greb jeg min Hat og ilede ned. En „Taxa“ bragte mig hurtigt til retsmedicinske Institut, hvor mine Anelser desværre viste sig at være rigtige. Det var gamle Hansen. Han undslap dog ikke Mastedjævelen.

Da vi mener, at det har nogen Betydning for de unge at vide lidt om hvad de ældre mener om jer, har vi stillet en Række Personer nogle Spørgsmaal. Vi har blandt andet henvendt os til Forfatteren Marius Dahlsgaard, der bor i Nykøbing Mors, da vi ved, at han har mange Venner blandt vore Læsere, og da vi har en Følelse af, at han med dyb Alvor følger Ungdommen og dens Udvikling.

— Hvad mener De om Nutidens Ungdom? spørger vi Hr. Dahlsgaard.

— Et saadant Spørgsmaal er alt for omfattende til at kunne besvares i et Interview, svarer Forfatteren. — Jeg har min Mening om Tidens Ungdom, det er sandt! — Jeg hører aldeles ikke til dem, der ser sort paa Tingene, og jeg kender en Mængde unge Mennesker af begge Køn, som flittigt og dygtigt arbejder paa at blive nyttige Mennesker — vel egentlig mere maalbevidst, end vi gjorde det i min egen Ungdom. — Jeg tror, der findes gode Kræfter i den opvoksende Slægt; men de ældre bør foregaa de unge med et følgeværdigt Eksempel! — Mon det egentlig ikke er her, det skorter mest?

— Tror De, at Drengeforeningerne: F. D. F. — Spejderne — og D. U. I. — har en god Indflydelse paa Drengene i den vanskelige Lømmelalder?

— Ser De, ogsaa dette Spørgsmaal, er alt for omfattende til at kunne besvares blot nogenlunde udtømmende i Interviewets flygtige Form. — Jeg kender mest til Spejderne og F. D. F. — Mine Erfaringer har lært mig at respektere det Arbejde, der gøres her. — Jeg tror, at godt Kammeratskab under Ledelse af samvittighedsfulde og ansvarsbevidste Førere er en god Støtte under Opvæksten. — Men et saadant Arbejde staar og falder med Førerne.

Vi gaar bort fra dette Emne og ofte har været berørt i vore Spalter, og spørger om Hr. Dahlgaards Mening om Ungdomslitteraturen.

En Samtale med Forfatteren Marius Dahlsgaard.

Marius Dahlsgaard.
Efter Tegn. af Vald. Andersen.

— Ja — hvad mener jeg? — Jeg er jo selv Part i Sagen! — Jeg tror, der er en Tendens i Tiden til at ville slaa sig til Ridder paa Kritik af Ungdomslitteraturen — og mest da fra Folks Side, som enten ikke har Forstand paa at bedømme den, eller som selv har forsogt sig i denne Litteraturgren uden Held! — — — Lad mig sige det straks, at jeg synes, der skrives saa mange udmærkede Bøger for danske Drengene. Det glædede mig forleden at se den kendte Humanist, Amtslæge, Dr. med. Lausten-Thomsen i Tønder, slutte en Anmeldelse af tre Drengébøger med følgende Linier:

„..... der gives vist ikke i noget Land i Europa bedre Ungdomsbøger, end der i vor Tid skrives for danske Drengene“. — Selvfølgelig udkommer der hvert Aar baade betydningsløse og værdiløse Bøger — mest Oversættelser. Jeg har altid sagt min Mening om den Ting, og det vil jeg blive ved med. De skal ikke taales. — Drengene skal have Lov til at læse om Daad og Kamp, om stærke Mænd og store Bedrifter. Det er netop Næring for Ungdommen under dens Stræben mod Idealerne. — I det hele taget vil vel de slette Tider sikkert dæmme op for al Overproduktion fra Forlagenes Side paa dette Omraade og skærpe saavel Forsigtigheden som rensne Smagen.

— Hvad kunde De tænke Dem som Motto for dansk Ungdom? spørger vi Hr. Dahlsgaard, der har talt med Varme og Styrke om et Emne, som synes at rumme al hans Interesse.

— Motto for dansk Ungdom? — Hr. Dahlsgaard ler hjerteligt. — Nej, ved De nu hvad? — Tror De virkelig man paa staaende Fod kan finde en saadan almenkyldig Faneindskrift? — Nej, den maa Ungdommen selv finde og forme gennem sin Stræben. — Han tier nogle Øjeblikke og ser op paa mig med et alvorligt Glimt bag Brilleglassene. — Jeg vil haabe, at der kommer til at staa et Ord om Pligten i et saadant Motto. — De Forældre, hvis Børn er pligttro, er lykkelige. — Man skal fylde sin Plads; det er det, det kommer an paa. Derfor har man Pligt til at faa noget ud af Tiden. — Jeg tror paa Ungdommen, som jeg tror paa selve Livet, og jeg tror egentlig, at den bliver dygtig, for den vokser op i en streng Tid, og det baade skærper og hærdner. — — — Spejdernes kærnefulde Motto: Vær beredt — indeholder ogsaa Paamindelsen om at have Pligten for Øje — — —

Vi forlader Hr. Dahlsgaard med en Tak for Samtalen, som jo nok kan give en og anden lidt at tænke paa — de ældre med.

Henry Dahl.

Nu nærmer Julen sig, og vi skal til at tænke paa Julegaverne. Ja, du har vel forresten allerede længe haft din lange Ønskeseddel under Arbejde, og du har vel ogsaa nu og da tænkt lidt paa, hvad du skulde give dine mange Beken-te. Jeg er sikker paa, at du har set mange Ting, du gerne vilde give dem, men som din desværre alt for slunke Pengepung ikke var i Stand til at købe. Saa er der jo den Udvej, som ogsaa er den bedste og morsomste, at du selv laver Julegaverne. En Gave bør være Giverens eget Arbejde, for naar Giveren selv laver Gaven, er hans Sjæl med i Arbejdet; men hvis han køber Gaven, er et andet Menneskes Sjæl i den, og saa mister den sin sande Værdi. Alle Drengene er ganske vist ikke i Stand til at lave indviklede Ting; men at lave Kalender, som jeg vil beskrive i denne Artikel, er en nem og billig Maade at udtrykke sine Juleønsker paa.

Den enkleste af alle Kalenderne er den, som ses paa Fig. 1. Den er lavet af Karton, som for nogle Øre Arket kan købes hos enhver Boghandler, — vælg nu en smuk Farve!

Skær det til i passende Størrelse og klæb et Fotografi eller et Billede fra et Blad, f. Eks. Spejdernes Magasin, paa, fastgør derefter en lille Afriivningskalender, som du ogsaa kan købe hos Boghandleren. Derpaa skriver du en lille Hilsen f. Eks.:

„Jeg haaber, du ikke Gaven forsmaar, men tager den med i det nye Aar.“

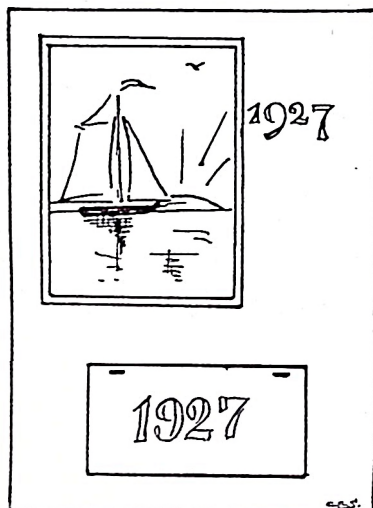

Fig. 1.

BILLIGE JULEGAVER

Af C. C. STENDER

Fig. 2.

Men det maa du jo gøre efter Behag. Den næste er en *Figurkalender*. Figuren skæres ud med Løvsav, farves og stryges over med Lak, og Kalenderen gøres fast. Du kan enten anbringe en Støtte bag paa saa den kan staa paa Bordet eller bore et Hul saa den kan hænge.

Den kan ogsaa skæres ud i Pap, men da er den ikke nær saa holdbar. Fig. 2 viser et Eksempel, men det kan varieres i det uendelige. Tegn selv nogle morsomme Figurer.

Saa følger en *Evighedskalender*, som laves af en lille Æske, omtrent af Facon som de Hylstre Spillekort sælges i. Foran er der skaaret et firkantet Hul, som Tegningen viser. Du laver først syv Kort af samme Format som Æsken, og paa disse tegner eller maler du Ugedagenes Navne, derpaa følger tolv mindre med Maanedernes Navne og endelig 31 endnu mindre med Datoer. Naar den er færdig, ser den ud, som Fig. 3 viser, og kan være „en Evighed“.

En Naalepudekalender. Sy to firkant-

tede Stykker Fløjlsammen langs de tre Sider, stop „Posen“ ud med Bomuld (Vat) og sy den fjerde Side. Du kan ogsaa stoppe den med tørt Sand. Pynt Pudsen med et kulørt Silkebaand og anbring Afriivningskalenderen paa den.

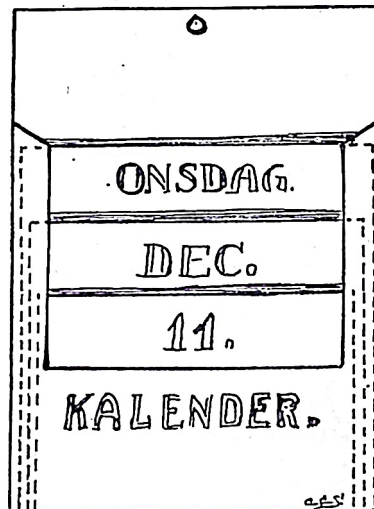
Den femte Kalender er samtidig *Tændstikfuteral*. Den bestaar af to ulmindelige Æskehylstre sat fast ved Siden af hinanden paa et Stykke Træs, som kan være kunstfærdigt udskåret, og foran og paa Undersiden dækkes Hylstrene af kulørt Karton. Paa Træet ligger du en stor Strygeflade, hvis du ikke vil lade Hylstrenes Strygeflader være udækkede.

I den ene Æske anbringes Tændstikkerne og i den anden de afbrændte, saa de ikke faar Lov at flyde rundt omkring i Stuen.

Jeg skal lige nævne dig endnu en Julegave, som koster endnu mindre Ulejlighed; men som vil være meget velkommen, hvis du forærer den til en Dame.

Køb 100 Papirservietter og mal med Guldbronce Forbogstaverne af den Dames Navn, som du har tiltænkt Gaven, i et af Hjørnerne ikke for nær Randen. Er det gjort fikst, vil Servietterne tage sig overordentlig nydelige ud paa Tallerkenerne. Det skulde du prøve. Ogsaa her kan du med lidt Opfindsomhed lave noget smukt.

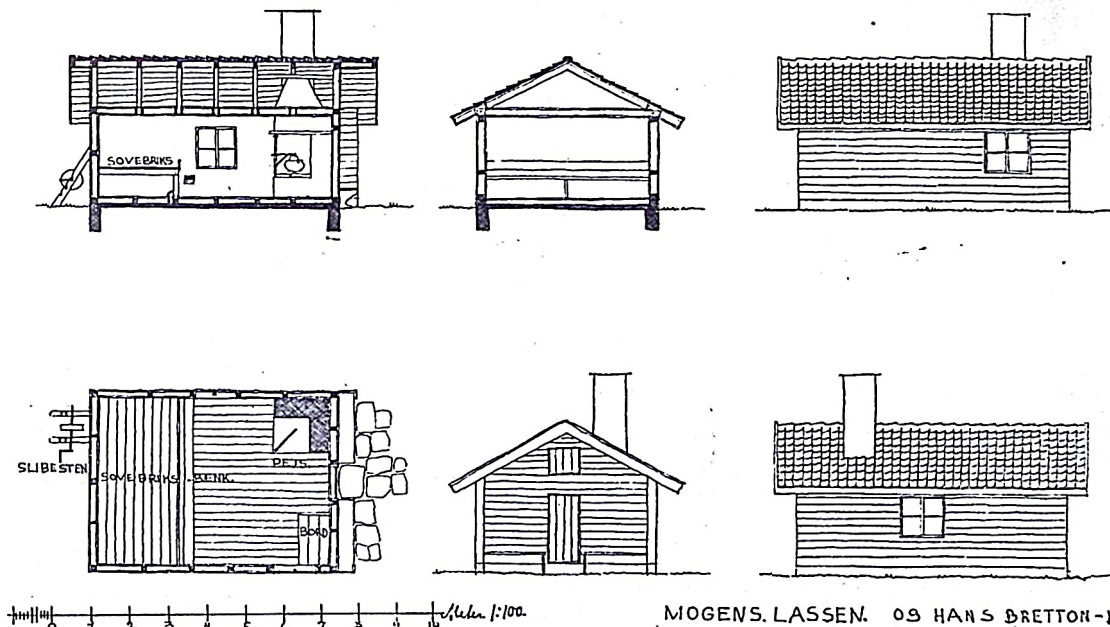
Og saa vil jeg lige gentage, hvad jeg skrev i Oktober Nummeret, at Tørklæderingen i lidt større Format er velegnede til Servietringe.

Fi. 3.

VANDRERHYTTERNE REJSES

„STUGAN“

MOGENS LASSEN. OG HANS BRETTON-MEYER

»Stugan«.

Billederne her viser en gammel svensk Hytte i Jämtland, hvis Plan og hele Byggemaade vil egne sig udmærket til en Vandrehytte her i Landet. Den kan bygges af det Træmateriale, der er ved Haanden paa paagældende Sted, det kan være enten Bindingsværk med Brædder indvendig, og udvendig, Jernbanesveller stillet paa Højkant som hos „Dyredoktoren“ i Roskilde, eller som de rigtige Blokhuse i Sverige og Norge med lange Træstammer lagt ovenpaa hinanden, men det sidste er det dyreste her i Landet, men ser størst ud, hvis man har Raad til det.

Hytten bestaar af eet eneste Rum, hvis ene Ende optages af den lange Sovebænk. Dette er en god og morsom Indretning. Om Dagen har hver Mand sit Klun liggende under Briksen, hvor der er god Plads, og Fodenden, hvor der er en Klap til at slaa op som Fodgærde, bruges som Bord med en fast Bænk foran. I den anden Ende staar Pejsen i Hjørnet, den er hvidkalket, og der er Kanipesten i Bunden og muret langs

Trævæggen. I det andet Hjørne er der et vægfast Bord og en do. Bænk. Det vil blive en vældig hyggelig Stue og billig at lave. Hytten vil kunne bygges for 70 Kr. pr. Kvadratmeter med Haandværkere og for 50 Kr. uden, altsaa for henholdsvis 2275 Kr. eller 1500 Kr..

H. Bretton-Meyer og Mogens Lassen.

4 nye Hytter.

Nu har vi 15!

Siden sidst er ikke mindre end 4 nye Vandrers hjem tilmeldt, nemlig i Borup, Assens, Skive og Jenle. Her skal I høre.

Fra 1. Borup skriver Henning Muus:

„Jeg skal herved meddele, at vi med Glæde vil forny vort Tilbud om Plads til Kammerater i vort Lokale — og altsaa være med i Hyttingen. Dog har vi nu faaet forøget vort Indbo, saa vi kan regne med Plads til 8. — Der vil dog altid kunne skaffes anden Plads, naar der blot skrives til Tropsfører Henning Muus, Grønholtgaard, Borup.“

1. Assens skriver — Tropsfører Einar Hansen —:

„Vi vil gerne være med i Hyttingen, og vort Tropshus staar altid aabent for fremmede Spejdere. Desværre er Huset ikke saa stort, men der er da altid Plads til 8—10 Spejdere. Huset ligger paa Havnepladsen, og der er elektrisk Lys, Kakkelovn og Primus — og Halm til Madrasvaar skal vi nok skaffe. I Sommer har Huset været besøgt af ca. 10 Spejdere og 3 civile. — Vort Maal er at faa en Hytte i Omegnen, saa hvis De kan skaffe os Oplysninger om, hvor meget Roskilde Hytte har kostet, og hvor stor den er, vil jeg være Dem taknemmelig.“

Vi har faaet Lovning paa baade Planer og Oversigt over Udgifter for „Dyredoktorens“ Hus i Roskilde, de skal komme i et senere Nummer, saasnart vi har faaet dem. Men — vi har Planer til andre Hytter, f. Eks. den — „Stugan“ — som vor Hyttearkitekt giver os denne Gang. — Er den ikke morsom? — Læg Mærke til Pejsen med Drejekroen — til at svinge Gryden ind over Ilden — og til Bænkene udenfor Indgangsdøren, der ligger i Læ af

de fremspringende Vægge — og til den morssomme. Slibestensstol, med Indstilling til store, smaa og meget smaa Spejdere! Vi skal nok sende Planer m. m., naar blot I beder derom. (De koster os ca. 1 Kr. pr. Stk., som vi trænger til at faa tilsendt i saa Tilfælde, men de sendes tilbage, naar Planen afleveres igen.)

Endelig er der Skive Trop ved Svend

Ernst Nielsen og Svend Rye Carlsen: „Vort Tropshus i Jenle staar atter til Raadighed — og ligeledes et mindre Tropshus inde i Byen, som vi har faaet i disse Dage.“ — I Jenle kan ligge ca. 8 Mand, i Tropshuset i Skive By 6 Mand. Desværre skriver de, at de er uden Fører i Øjeblikket, men „haaber igen til Foraaret at faa rigtig Gang i

Sagerne!“ — Lykke til det! Og Tak til alle tre Troppes for deres Gæstfrihed. Vil I have Oplysninger eller Hjælp med Planer, Overslag osv. — er vi altid parat. Skriv blot til Ingeniør Halfdan Lav, Kong Georgsvej 62, København F.

Med Spejderhilsen.

Hyttesekretæren.

DE NYE

Johanne Marie Willer: *Dr. Højens Døtre*. Pris Kr. 3,50. (Aschehoug).

En smuk og velskrevet Bog om det gamle og dog evigt unge Problem: Forholdet mellem Stedmoder og Steddøtre. En god Julegave til en Spøster!

Fra Hasselbalchs Forlag.

Marius Dahlsgaard har ligesom tidligere Aar valgt sit Emne fra Spømandslivet, om end han lader Bogens første Halvdel foregaa paa Mors. Helten er en vanskelig, men i Grunden god Dreng, som har et hidsigt Sind, der Gang paa Gang bringer ham i Forlegenhed. Han ved, hvor han har sin Svaghed, og han er bundulykkelig, naar Hidsigheden løber af med ham, men han kan ikke dy sig, naar Tilværelsen efter hans Mening byder paa alt for mange Vanskeligheder. Han har derfor Vanskelighed ved at begaa sig mellem Kammeraterne i Skolen og bliver sendt til Søs, for at han selv kan lære at tæmme sit stridige Sind. Hans Skipper er imidlertid mere end ondartet, Livet om Bord uudholdeligt, og en Nat flygter han og havner nu i Favnene paa den Mand, som bedst af alle forstaar med Varsomhed at file det hidsige Sind til. Og ved denne Mands Hjælp kommer han i Købmandslære i Holland og vender først efter seks Aars Forløb tilbage til Mors, hvor han forlover sig med sin Barndomselskede.

Maaske kan der være det at indvende mod Marius Dahlsgaard, at hans Helte helst skal arve en større Pengesum. Dette sker ogsaa i „Umulig —“, men det virker her umiddelbart og naturligt. Bogen er skrevet følsomt og ægte, navnlig er de første halvt Hundrede Sider skrevet fint og nænsomt, saaledes at man ganske umiddelbart føler sig grebet af den „umulige“ Drengs Modgang.

Marius Dahlsgaard har Ære af denne Bog. Forhaabentlig faar han ogsaa Glæde af den.

Torrey Gredsted

har udsendt sin med Interesse imøde- sette Bog fra Korsika „Jean Piaggi“. Tilsyneladende er det en spændende Rø-

verroman, men bag alle de vilde „Banditter“ banker Gredstedts varme Hjerte. Dette er jo Eventyret midt i al den graa Virkelighed. Første Del handler om Jean Piaggi som Dreng og hans Møde med Korsikas Røverhøvding, Bonelli, mens Jean i næste Del selv er blevet en berygtet „Bandit“.

Handlingen giver Forfatteren Anledning til nogle pragtfulde Beskrivelser fra Korsikas vilde Natur, hvor Banditterne lever deres frie Liv højt oppe i Bjergene. Smukt og storslaaet er det hele skrevet. Gredstedts fuldenste Behandling af Stoffet, hans absolutte Koncentrationsevne og hans Talent i det hele taget skuffer heller ikke i denne Bog.

Til Forsidebilledet har man valgt det første Møde mellem Bonelli og Jean Piaggi. Dette er muligvis tilfældigt, men alligevel er denne Scene den smukkeste i Bogen. Den er skrevet saa betagende, at man aldrig glemmer det, og saadan som kun en virkelig Digter kan gøre det, og Digter, det er Gredsted; hver eneste lille Sætning i hele den lange Bog bevidner det.

BØGGER

Lommebog for Spejdere 1927. (Palm Greisens Forlag.)

Behøver den at anmeldes. I kender den fra sidste Aar — og naar vi fortæller jer, at den er endnu mere righoldig og spændende end sidst, turde det være en Selvfølge, at den faar Hæderspladsen paa enhver Spejders Juleønskeseddel!

Percy Westerman: *Den stjaalne Krydser*. (Gyldendal).

En stor engelsk Krydser, der er solgt til Ophugning, erobres paa Vej til Holland af en Banditbande. Krydseren, der hurtigt forfølges af et Krigsskib, undslipper efter først at have taget 10 Officerer til Fange og skudt Forfølgeren i Sænk. Piraterne krydser i lang Tid rundt i Atlanterhavet og erobrer det ene Handelsskib efter det andet, indtil det lykkes at uskadeliggøre Besætningen og komme Piraternes Fanger fra de erobrede Skibe til Hjælp.

Percy Westerman: *Dobbeltgængerne*. (Gyldendal).

En ung Marineofficer Peter Annesley, der som Dreng uforvarende er kommet til at fornærme en kinesisk Kammerat fra Kostskolen, bliver udkommanderet til Kina. Li Fan, hans tidligere Skolekammerat og nuværende Viceguvernør i Kina, har svoret Hævn over ham. Ved en Forveksling bliver det ikke Annesley, der bliver taget til Fange, men en Officerskammerat, der ligner ham paa-faldende; men Li Fan faar dog senere Tag i Annesley. Efter mange spændende Situationer lykkes det dog at redde de to Officerer.

Betty Lund: *Florence Nightingale*. (Reitzel.)

En smuk og velskrevet Bog om den berømte engelske Sygeplejerske.

K. F. U. M. *Spejderna*

har udsendt et ualmindelig smukt og indholdsrigt Julehæfte — med en pragtfuld Omslagstegning af Axel Mathiesen. Hæftet er redigeret af Finn Tulinius.

SPEJDER

STUDIESTRÆDE 30

TELEFON 3186

DEPOTET

KØBENHAVN K.

TELEFON 3186

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.
Officielt Depot for Det Danske Pigespejderkorps.

BLUSER

Nr. 4:	10—11 Aar	Kr. 5,50
" 3:	12—14 "	" 6,00
" 2:	14—18 "	" 7,00
" 1:	16 "	" 7,50
x	Voksne	" 8,50

BENKLÆDER med Stiklommer

Nr. 4:	4,50
" 3:	4,75
" 2:	5,00
" 1:	5,25
x:	5,50

Drengebeklædning

Skolehabitter	Meget billige Priser Heluldent Stof Sys efter Maal
Sportshabitter	
Sømandssæt	

Regnfrakker

Vindjakker

NYE BØGER AF PERCY F. WESTERMAN

De sorte Perler

PERCY F. WESTERMAN

De sorte Perler.

De sorte Perler, der giver Bogen Navn, er nogle sjældne og meget værdifulde Perler, som findes ved Kysten af en af Sydhavsøerne. En Englænder, der kender Stedet, lejer en Lystyacht for i Sommerferien at tage derned med sin Son og en af dennes Kammerater. Da Yachten er kommen ud i Stillehavet, afslører Besætningen sig som Pirater, og det viser sig, at Yachten er et maskeret Roverkib. Englænderne indespærres og maa gennengaa mange farefulde Oplevelser inden Skæbnen indhenter Sorøverne. Som en af Bogens Hovedpersoner lader Forfatteren en kæmpemæssig Dansker optræde.

Kart, 2 Kr. 75 Øre.

Den stjaalne Krydser.

En stor engelsk Krydser, der er solgt til Ophugning, erobres paa Vej til Holland af en Banditbande. Krydseren, der hurtigt forfølges af et Krigsskib, undslipper efter først at have taget 10 Officerer til Fange og skudt Forfølgeren i Sænk. Piraterne krydser i lang Tid rundt i Atlanterhavet og erobrer det ene Handelsskib efter det andet, indtil det lykkes at uskadeliggøre Besætningen og komme Piraternes Fanger fra de erobrede Skibe til Hjælp.

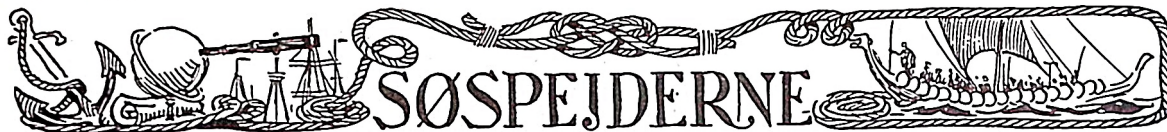
Kart. 2 Kr. 75 Øre.

Dobbeltgænger.

En ung Marineofficer Peter Annesley, der som Dreng uforvarent er kommet til at fornærme en kinesisk Kammerat fra Kostskolen, bliver udkommanderet til Kina. Li Fan hans tidligere Skolekammerat og nuværende Viceguvernør i Kina har svoret Hævn over ham. Ved en Forveksling bliver det ikke Annesley, der bliver taget til Fange, men en Officerskammerat, der ligner ham paafaldende; men Li Fan faar dog senere Tag i Annesley. Efter mange spændende Situationer lykkes det dog at redde de to Officerer.

Heftet 1 Kr.: kart. 1 Kr. 50 Øre.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

Redigeret af R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10909.

DE DANSKE SØSPEJDERE

Formand for Divisionsraadet: Kaptajn K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V. Telf. Ves3r 3356.

Divisionschef: R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, 1. Sal.

Under Søjtnant Dahls Orlov har Divisionsraadet konstitueret Herr R. Feldbeck Christiansen som Divisionschef fra 15. September d. A. at regne.

Ved en beklagelig Fejltagelse fra Redaktørens Side fandtes der intet Søspegderstof i sidste No. Vi beder meget undskyld.

Red.

Vor Divisionschef, Søjtnant Dahl, befinder sig for Øjeblikket paa Vej til Australien med Skoleskibet „København“, hvor han er Lærer for Eleverne om Bord. Vi faar ham næppe at se før om et lille Aar.

AALBORG SØSPEJDERTROP

Den 20. Oktober 1926 forelaa Det danske Spejderkorps Anerkendelse af 2. Aalborg Søspegdertrop, som nu altsaa har Lov til at træde offentlig frem, og det er derfor ogsaa vor Mening at fremkomme med et lille Udkog af vor Skibsjournal, som i Grunden til at tilhøre en saa ny Trop er ret indholdsrig.

Den 26. August er egentlig vor Fødselsdag. Denne Aften havde vi et herligt Gilde hos vor Tropsfører sammen med 1ste Trop, hvis Tropsfører dog desværre ikke var kommen til Stede.

Den første Opgave, vi skulde i Lag med, var jo, som der saa nemt staa i Uddannelsesbestemmelserne, Anskaffelsen af en Station, — et Samlingested for os —, og nu skal I høre, hvordan vi har løst denne Opgave:

Vest for Jernbanebroen her i Aalborg er der anlagt en ny Baadehavn, og her stod en Badeanstalt, som i den Anledning skulde nedlægges. Vi var ikke sene og sendte omgaaende en Ansøgning ind til Havneudvalget om at faa denne Badeanstalt overladt til Nedrivning, og en

Plads anvist til at rejse en Søspegderstation paa. Vor Ansøgning var lige ved at gaa i Vasken, men takket være gode Forbindelser gik det hele dog til sidst i Orden, og vi fik anvist en knepelfin Plads lige vest for, og i Læ af Jernbanedæmningen helt nede ved Fjorden i et kort Slip, der er mellem Bolværket og Dæmningen, saaledes at vi kun be-

Sagen, og for en forholdsvis lille Betaling lovede han at være os behjælpelig, eller rettere sagt mod god Hjælp af os, at forestaa Nedrivningen af Badeanstalten og Opførelsen af Stationen.

bejdsløs Snedker, som saa velvilligt paa

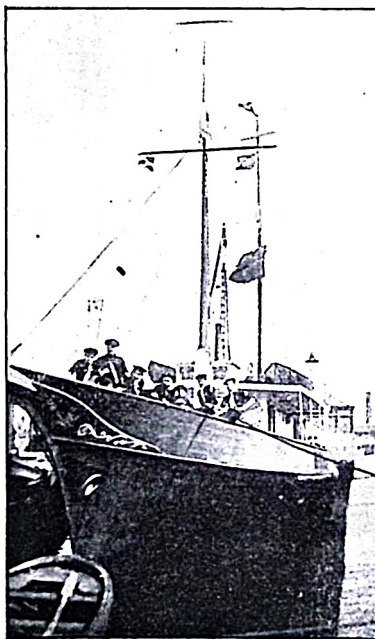
Stationen bliver 10 m lang, 5½ m bred, og Højden i Lokalet bliver 2,80 m, og der bliver baade Kabys og Chefslukaf foruden Tropslokale. Det forreste Stykke af Taget er fladt, og her rejses en Mast midt imellem med tilhørende Kommandobro. I Tropslokalet bliver i hvert Hjørne store Borde med tilhørende Kiste-bænke til Ransler, saaledes at der bliver Plads til 4 Patruljer, der hver faar sit Hjørne, og antagelig vil der blive haard Kamp mellem Patruljerne om at faa hver sit Hjørne hyggeligst. Endvidere vil der blive stillet en Kakkelovn an, da Huset faar dobbelt Beklædning og saaledes bliver lunt og let at opvarme om Vinteren.

Vor Tropsfører har været paa Tiggergang og faaet Tagpap, Bolte m. m., samt Cement gratis; vi skal bruge en Del Cement, da Fundamentet skal støbes en Alen over Sandet af Hensyn til event. stærk Højvande. Endvidere har vi til billig Penge erhvervet en virkelig flot Porcellæn-Staalampe og Silkeskærm, som skal bortloddes à 50 Øre Nr.

Hvad Søspegderarbejdet angaar, afholdes der regelmæssigt hver Uge Patruljemøder skiftevis hos Søspegderne selv. — Vi har sejlet meget i Sommer, baade Heldagssejladser og Natsejladser med Telt, og Meningen var jo, naar Efteraaret kom, at tage Prøverne, men saa kom Byggeriet, og siges maa det, at selv om en enkelt har prøvet paa at knibe uden om ved det haarde Arbejde, har hver Søspegder dog forstaaet, at vor Styrke og gode Kammeratskab netop bestaar i ikke at svigte.

Vor gode Venner „Sejlsportsmændene“, ser med fornøjede Blikke paa vor Virksomhed og lader af og til falde opmuntrende Ord til os, idet de, vel sagtens paa Grund af det gamle Kluns vi stiller i, kalder os for nogle rene „Pirater“, et Ord vi efterhaanden har faaet som

Fra Antwerpen.

Stationsskib.

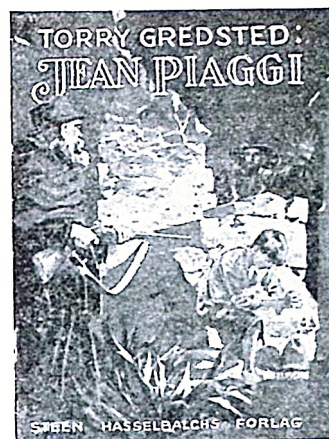
høver at slaa en ganske kort Bro, hvor vor Jolle og den lille Sejlbaad kan lægge til for at være ude paa dybt Vand. Desværre kom Tilladelsen saa sent, at vi først i Begyndelsen af Oktober kunde begynde Nedrivningen af Badeanstalten, og da vi baade ønskede at faa Stationen færdig i Vinter og faa den virkelig godt lavet, akkorderede vi med en ar-

Den bedste Julegave

er en

**Hasselbalch-
Bog**

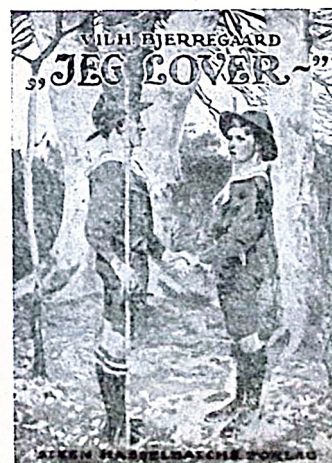

Sidst udkommen er:

Gunnar Jørgensen:
Flemming og Inger

og

Rich. Crompton:
William
Englands morsomste Drengbog.

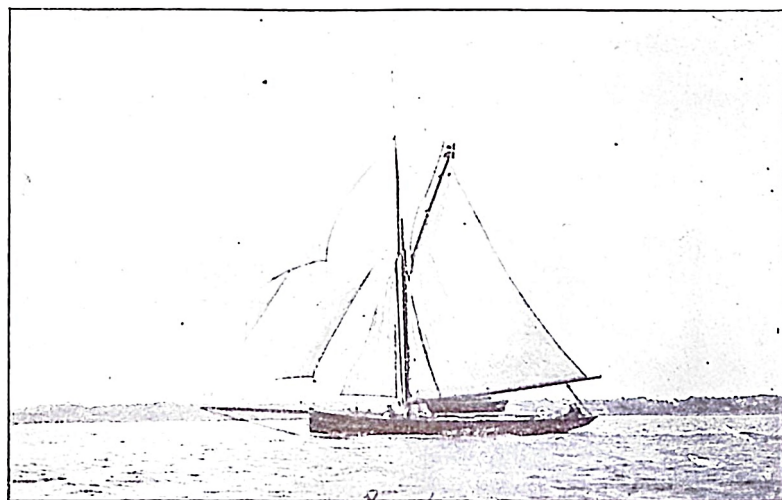

et Tropskølenavn, og som vi i Grunden er helt stolte af.

II. KØBENHAVNS SØSPEJDERTROP

Søndagen den 10. Oktober blev Kommandoen strøget paa vor Flaade ved en lille Højtidelighed. Men grundet paa den stærke Storm, blev Besøget kun meget ringe, og den lille Opvisning, vi havde tænkt at afholde, maatte vi helt stryge af Programmet.

Nu først er det for Alvor Efteraar. Afrigningen af Fartøjerne er alt fuldendt, og Vinterarbejdet gaar sin vante Gang for de gamle Søspejdere. Noget helt nyt er det for de ny, de gør store Øjne, naar de ser alt det samlede Tovværk, Wire og Blokke, samlet i en mægtig høj Bunke fra Gulv til Loft, og bryder forgæves deres Hjerner med, hvorledes det er muligt at kunne finde den bestemte Plads til hele dette Kaos. Siden, naar de hører, at det hele i Løbet af Vinteren skal gaas igennem, efteres, eventuelt fornyes eller repareres, alle Blokke, skræbes, smøres og lakeres, ja, da først faar de et lille Begreb om, at Søspejderen har mere end travlt hele den lange Vinter, hvor Sejladsen ikke kan dyrkes. En fast Tro blandt Landkrabberne er nemlig den, at om Vinteren ligger Søspejderen i Dvale, ligesom en anden Muldvarp, og altid kommer Ytringer som: ja, om Vinteren kan I da ikke sejle, og saa bestiller I vel ingenting. Jeg vil indbyde disse Tvivlere til i Løbet af Vinteren at aflægge os et Besøg paa Stationen en eller anden Søn-

„Tordenskjold“.

dag, naar de har Tid, og I skal se, at vi alle er spillevende i ivrigt Arbejde, medens samtidig Munden løber løbsk om den svundne Sommers Oplevelser.

Ligesaa stemningsfuld og hyggelig et Lejrbaal kan være om Sommeren, ligesaa hyggelig er en saadan Riggeraften eller Søndag paa Stationen. Ilden knitrer i Kaminen, og Stormen flaar i Skorstenen og Taget, medens Lyden fra det skumpiskende Hav trænger helt ind i Stuen. Da er det hyggeligt at sidde i Flok indendørs med Skimandsarbejde i Hænderne og lade Munden løbe om Op-

levelser. Dog, det er ikke altid, vi kan faa Lov til at nyde Hyggen og Varmen. Som Spejder maa vi altid være parat. Tit kommer i saadant Vejr en eller anden: „Aa, giv mig en Haand, mit Fartøj er i Drift, eller det ligger og hugger i Bolværket,“ og straks tørner vi til med vore Redningsgrejer.

Saaledes her i Foraaret. Det var en rygende Østestorm, vi sad paa Stationen og snakkede „Skiv“, medens sidste Haand blev lagt paa „Gry's Rigning. Pludselig kommer Vagtmanden farende ind. „En Sejler og en Motorbaad er i Drift,“ raaber han. Ud farer alle Mand, nogle til Materialeskuret for at hente Redningsgrejerne. Fire Spejdere til Aarerne, en Pligthugger i Stævnen, jeg selv agter og saa afsted. Det var en vaad og drøj Omgang. De to Fartøjer bjærgede vi, men det kostede ca. 5 Timers strengt Arbejde. To andre, som gik lige efter, kunde vi ikke naa, de var Vrag inden vi havde bjerget de første. I Aar har vi ialt til Dato bjærget 9 Fartøjer fra at drive paa Land, og vi naar sikkert at faa Dusinet fuldt inden Nytaar.

Syatten grønne Spejdere har til Dato trænet til Baadsmændsmærket paa Stationen. Mærkeligt, at vore egne gule Kammerater stadig sover sødt og drømmeløst.

A. Eriksen,

Søspejderstationen, Sundkrogsgade.

„Langt ude —“

Er du lidt behændig,

saa fremstil selv dine Julekort
efter egne Negative.

Kopier dem paa

Gevaert Ridax Postkort

Trykt Ridax-Vejledning faas gratis
paa Forlangende hos de Fotohand-
lende. — Anvend den praktiske
Fremkalder i Tube
Gevaert Metinol
let at opbevare, let at anvende.

Fra Divisionerne.

Indsend
smaa korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Sport, der i høj Grad kan anbefales Troppene som baade fornøjelig og underholdende. Den kan meget let arrangeres. En Ring, ca. 3—4 cm i Diameter, ophænges mellem 2 Pæle i den fornøjede Højde. Man kører saa imellem Pælene i ret god Fart og søger med et kort Spyd at fange Ringen — den skal helt ind paa Spyddet — og slaar den i Jorden. Ringen maa anbringes saaledes, at den let kan tages af, f. Eks. i en Cykleklemme, anbragt paa en Papplade.

Selve Fstdagen oprandt med mindre klar Himmel, men Spejderne, ca. 50 ialt, gjorde, hvad de formaaede, for at sætte Kulør paa Dagen, og deres Anstrengelser blev i høj Grad paaskønnet af saavel Festkomiteen som Publikum.

Kl. 12 satte hele Ringridertoget sig i Bevægelse paa en Agitationskørsel gennem Byen. Det imponerende Tog vakte berettiget Opsigt blandt Byens Borgere.

Kl. 3½ foregik selve Ringridningen under Tilskuernes udelte Morskab.

Festens clou løb af Stabelen Kl. 12 om Aftenen. Spejderne samledes her og marcherede under Musik, Raab og Sang Idrætspladsen rundt med lysende Fakler. Dette Tog tog sig pragtfuldt ud. Efter endt March kastedes Faklerne i Baal, og Spejderne lejrede sig i en Rundkreds om Baalet, efter at vi først havde haft en haardhændet Kamp med at trænge Publikum, der sprængte alle Afspærringer for at se, tilbage.

De morsomme Opvisninger, Sange og Raab fik Gang paa Gang Tilskuerne til at bryde ud i orkanagtige Bifaldskaskader.

Baalet var noget ganske nyt for Holbæk, og det havde lokket en Masse af Byens Borgere til foruden de mange Landboere, og hele Spejderopvisningen virkede som en udmærket Agitation for Spejdersagen.

Samtlige lokale Blade og flere udenbys omtalte Spejdernes Deltagelse i Festen særdeles rosende, og det er mig en Glæde at bemærke, at Aviserne særlig fremhævede den Disciplin og Orden, vore Opvisninger frembyd i Modsætning til en Del af Festens øvrige Deltagere.

Vor Deltagelse i Festen blev Succes over hele Linien. Jeg maa herfor først og fremmest takke vore Kammerater i Jyderup og Svinninge, uden hvis Hjælp vi ikke kunde have hævdet os saa smukt.

Hans Jensen,

3. ØSTERBRO TROP.

Troppen er stiftet den 23. April 1915, og maa regnes til en af Østerbro Kolonnens Pionertropper. Den har i det sidste Aar under Erik Baldrups Ledelse taget et mægtigt Opsving og tæller nu 32 aktive Spejdere, hvoraf 12 Seniores, der alle er gamle 3. Øer.

Troppen har i Slagelsegade 20 lejet 4 udmærkede store Rum, og Spejderne er nu travlt beskæftigede med Rengøring og Udsmykning af disse.

Den 13. Oktober afholdtes et Forældremøde, som var besøgt af 20 meget interesserede Forældre, der bl. a. foreslog at yde Troppen en betydelig økonomisk Støtte, saaledes at den til Foræret kan blive i Stand til at bygge et nyt og bedre Troughus paa Troppens Grund i Nordsjælland.

„Finn den ældre.“

Bidrag, der ønskes optaget i tørstk. Nr., maa være Redaktionen i Hænde senest den 10.

KONG SKJOLDS TROP, HOLBÆK.

Søndag d. 5. September afholdtes her i Holbæk en stor Amts-Idrætsfest. Troppen blev af Festkomiteen anmodet om at deltage i Festen, dels ved at arrangere en ganske ny Sportskonkurrence, en Pendant til Landboernes gammelkendte Ringridning til Hest, nemlig Ringridning pr. Cykle, dels ved et stortilet Fakkeltog med Lejrbaal til Slut.

Troppen satte sig derfor i Forbindelse med vore Spejderkammerater i Jyderup og Svinninge, og vi begyndte nu alle en ihærdig Træning med den ingenlunde lette Ridning paa Cyklen.

Ringridning pr. Cykle er virkelig en

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollolyre“

Stort Lager haves altid af
alle Musik-Instrumenter
for Spejder-Orkestre

Reparationer udføres

Køb i Dag

Lommebog for Spejdere

med Flagkort

Kr. 1,75

Faas hos alle Boghandlere.

Fr. Palm Greisen
Sillegade 4. København K.

1. December udkommer:

En Samling Æventyr af Sigurd Strangen

Woels Forlag

SPEJDERNE OG UNIVERSITETS- SAGEN.

Aarhuskolonnen udsætter en smuk Spejderpræmie til det Medlem af Det Danske Spejderkorps, der indsender det bedst brugelige Forslag til, at Aarhuskolonnen kan yde Universitetssagen i Aarhus sin Støtte.

Forslag indsendes skriftlig til Kolonchefen, Kaptajn K. Jagd, Vestergade 69, Aarhus, inden d. 15. December 1926.

NYT TROPSBLAD.

5. Absalon Trop, „Heimdal Trop“, har udsendt første Nummer af et lille, fikst Tropsblad — med Tegninger, Tekst, Program og Annoncer — kort sagt: et fornemt Blad. Til Lykke med Starten!

NYBORG TROP

har afholdt en vellykket Tropsfest, hvor den fik overrakt en smuk ny Fane. Efter Indvielseshøjtideligheden drog Troppens Spejdere gennem Byen.

TROPS-FEST.

6. Frederiksberg Trop afholdt den 19. Oktober vellykket Tropsfest i Axelborgs Selskabslokaler. Spejderne opførte et — af en Spejder forfattet — Skuespil: „Hvorledes Dagen gaar for Leif“, hvori Skuespillerinde Frk. Grethe Bendix var saa elskværdig at spille en af Hovedrollerne. Foruden Hovedstykket viste 2 af Troppens Spejdere, hvorledes de tænkte sig Lejrlivets Pionerer havde virket, og til Slut saa det tilfredse Publikum en Række Tableauer: „En Billedhuggers Drøm“. — Efter Underholdningen dansedes der til Sct. Jørgenspejdernes fortræffelige Musik. Det er glædeligt at se, at 6. Frederiksbergs Fester har saa godt Ry paa sig — at Publikum kommer til Festens Begyndelse og ikke venter, til Dansen begynder.

FÆRØ-SPEJDERE.

Der er oprettet en Trop i Thorshavn paa Færøerne, fra hvilken Spejdernes Magasin har modtaget en Hilsen.

Arbejdet deroppe gaar helt godt,

Troppen tæller 31 Mand, der er en Stab af Drengene deroppe, der hænger bravt i, og flere har efterhaanden bestaaet 2. Klasses Prøven. Der gøres ligesom herhede Ture ud i Naturen, men Klimaet er ikke saa godt, det veksler gerne mellem Taage og Regn. Lejr sport er meget vanskeligt, da Øerne jo er ganske blottede for Skov, saa Brændsel og Madlavning kniber det svært med; man bruger Tørv, men det er ulige vanskeligere.

Vi takker Færøspejderne for den venlige Hilsen og ønsker den Held og Lykke!

STUDENTER!

Kristeligt Studenter-Settlement, der i flere Aar har drevet et uegennyttigt og dygtigt Spejderarbejde blandt Hovedstadens allerfattigste Drengene, beder os meddele, at de trænger til Førere. Her er noget at gøre for unge Studenter! De vil næppe finde taknemmeligere Drengene at arbejde med — og der er vel faa af Byens Børn, der trænger mere til at lære Spejderliv at kende, end de; der lever deres Dagligdagsliv i graa og triste Omgivelser. Lad dem ikke forgæves kalde ad Førere! Henvendelse: Saxogade 91.

SPEJDERNE OG FREGATTEN „JYLLAND“.

Skagens Drengespejdere er, ligesom Landets øvrige Spejdere, blevet anmodet om at yde deres Bidrag til Fregattens Bevarelse. Hele Landet over samler Spejderne nu Aks paa de mejede Agre, og Bølbet, der indvindes herved, gaar til det gode Formaal. I Forvejen vilde Skagens Spejdere være distancerede af deres Kammerater Landet over, fordi vi heroppe har saa faa Kornmarker, og Drengene — hvem den smukke Tanke, at bevare vort gamle Orlogsskib, tiltalte — be sluttede derfor istedetfor at samle Aks at plukke Tranebær for ogsaa at yde deres Bidrag til Indsamlingen.

Spejderdepotet, Studiestræde 30

og

Lejr og Spejderhuset, Nørregade 15

er officielle Depoter for Det danske Spejderkorps.

1. SØBORG MOD SØBORG K. F. U. M.
Søndag den 18. Oktober havde Søborg-Spejderne en Øvelse med deres grønne Kammerater.

Øvelsen var lagt af 6. Frederiksbergs Tropsfører Dalgaard. Denne var selv Overdommer med sine to Assisterter: „John“ og „O. R.“ som Underdommere. Øvelsen skulde efter Sigende være spændt ualmindelig godt af, og jeg ringer derfor til 1. Søborgs Fører, Ove W. Matthiessen, populært kaldet „Thies“, og spørger om de nærmere Einzelheder.

„Naa, I var nok i Hareskoven i Søndags, jeg hører, det skal have været en pragtfuld Øvelse.“

„Ja, det ka' du lige tro, det var, du skulde bare have været med.“

„Jamen — du vilde vel ikke have, at jeg skulde tage med, saadan som jeg var bleven tilredt paa Natterænlobet.“

„Hø! Men hvad vilde du ellers ...?“

„Bare have dig til at fortælle lidt om Turen — saadan i al Almindelighed ...!“

„Aal og Rejer!“ Du ved, at Øvelsen var lagt af Dalgaard, og du ved ogsaa, hvor den foregik — naa ikke, jo ser du, K. F. U. M. var Bolsjevik-Politi, der bevogtede Hareskovstationen. De havde særlige Politipas, og hvis vi, de russiske Adelsmænd, fik saadan et Pas, kunde vi passere uhindret over Grænsen.

Vi, de russiske Adelsmænd, hvis udmærkede Fører jeg var — — —

„Hm! Hm! Hva' Spøren er det, her lugter af??? — Naa, nu har jeg det — Selvors stinker!“

„Jeg hiver Røret paa, hvis du ikke er ordentlig, Bob.“

„Jamen — det e' jeg jo.“

„Jeg hed (her nævner Thies Navnet paa en eller anden russisk Cigaret, men det har jeg glemt nu) ... og det første jeg gjorde, var at sende mine 10 Statsobligationer afsted. Mange af mine Mænd blev fanget, ja Roverføreren blev klædt helt af, men hans Obligation fik de ikke. Han havde den forvaret i sin ene Skulderstrop! Andre havde dem i Haaret, ja een var saa heldig at have sin i en hul Tand!!!“

„Hov — Hm!“

„Hva'bar? Hvad siger du?“

„Ingenting — videre!“

„Jeg fik ført 9 Obligationer igennem. Jeg rykkede nu ned med min Styrke, og da vi nærmer os Stationen, staar vi pludselig Ansigt til Ansigt med Bolsjevikerne!“

Vi ryger sammen — vildt kæmpende.

Da, midt i Kampens Hede, siger Politikommissæren (K. F. U. Mernes Fører: Helmar Jacobsen): „Du har noget godt i din Lomme!“

Ak, Ve! Der havde jeg Planerne over Obligationernes Gemmesteder; jeg raaber om Hjælp — højt! og to-etre af de russiske Adelsmænd falder paa Bolsjeviken. Hurtig iler jeg bort, graver Papirerne ned — vender tilbage og kaster mig ind i Kampens Hede. Du kan selv se, jeg har faaet nogle ækle Skrammer!“

„Undskyld jeg afbryder — skal jeg se Skrammerne i Telefonen!“

„Idiot!! — Politiet flygter — vi efter dem. Igen kommer det til et stort Slag — men saa fløjtedes der af.“

Vi havde vundet med 52 mod 32.

Dalgaard takkede for Øvelsens gode Forløb, K. F. U. Mernes Fører sagde, at det altid vilde være ham og hans Spejdere en Glæde at kæmpe med saa fair Spejdere, og han haabede, at det Samarbejde, der her var begyndt saa godt, maatte blive fortsat.

Derefter marcherede vi af i skøn Forening eller rettere Uorden. — Ja, — saa er der egentlig ikke mere —

„Naa — ja — det var jo fint. — Tak for det, Thies — Farvel.“

„Selv Tak, du. — Farvel.“

„Bob“.

DRONNING MARGRETHES TROP.

Søndag den 19. Sept. afholdt Troppen og Flokken en Parade for vor nye Tropsfører, Realskolelærer V. Hansen. Tropsraadsformand Hr. V. Dræby takkede Troppens gamle Fører, Arnold Thomsen, for den Tid, han havde ført Troppen, og indsatte derefter Hr. Hansen som Fører. Arnold Thomsen vedbliver at virke for og i sin gamle Trop som Assistent.

Søndag den 31. Oktober havde Troppen og Flokken arrangeret en stor Spejderfest med Aftenunderholdning og Bal paa Hotel „Skarritsø“. Vi opførte to smaa Stykker: „Hos Tandlægen“ og „Diamanttyvene“, og Ulveungerne opførte en ny Kineserdans, klædt ud i kinesiske Dragter og med lang Pisk samt farvet gule i Ansigtet, saa de næsten ikke var til at kende (og vaske rene). Disse tre Stykker var forfattet og iscenesat af Troppens uovertræffelige Tropsraadsformand, Hr. V. Dræby. Iøvrigt var Tropsraadet og en Del Spejderforældre sat i Arbejde som Sminkø-

HANNIBAL SANDER

Emdrup. Telf. Søborg 31, 60 & 61

Rensning
Farvning
V a s k

Spejder- Telte

renses og vaskes
hurtigt og billigt

Husk paa Ønskeseddelen!

Lommebog for Skoleelever.

Pris: 1 Kr. 75 Øre.

V. Richters Forlag.

DANSK REJSEBUREAU
udsteder alle
Jernbane-, Dampskibs- og
Soveplads-
Billetter.
TIL 8098. AMAGERTORV 24. TEL. 8051
K ø b e n h a v n.

Julegaver!

Bøger - Fyldepenne - Pencils
Æskepost - Børnebøger
Pige- og Drengbøger
Spillekort - Skrivegarniturer

Fr. Palm Greisen
Silkegade 4. København K.

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Bemærk Redaktionens Telefon-Nr.
Nærum 143.
(træffes sikrest Kl. 5 $\frac{1}{2}$ —6 $\frac{1}{2}$)

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De køber Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
ægte

Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostei • Kødretter • Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

rer, Dekorationsmalere og Billettører og -sælgere. Sidst paa Programmet var Lejrbaalsunderholdningen, som gjorde stor Lykke. Efter Underholdningen var der Bal. Under Ballet havde vi amerikansk Auktion, hvor der bortsolgte en Kuffert og et Fotografiapparat. Kl. 1 sluttede den vellykkede Fest.

Festen gav et smukt Overskud, som vi har tænkt skal bruges til at bygge Tropshus for. Grunden, Arbejdskraften samt en Del Penge har vi, saa vi mangler blot Foraaret, og det kommer jo af sig selv.

En af Dronning Margrethes Mænd.

ROLF KRAKES TROP.

Siden Troppen kom hjem fra Sommerturen den 8. Aug., har Patruljerne trænet ivrigt til 2. Kl.s Prøven, som skal aflægges den 7. Novbr., samt har Spejderne aflagt en Del Prøver i Duelighedstegn. Troppen talte 1. September 31 Spejdere, deraf 6 Væbnere. Troppen deltog i Turneringen i Svendborg mellem Troppene fra 1. og 2. Svendborg, 1. Rudkøbing og Spspejderne, hvor vi blev Nr. 2, og hjemførte 3 Holdplader, nemlig i: Samariter, Stafetløb u. 15 Aar, og Tovtrækning 110 Aar, samt 1 Enkeltmandsplade i 80 M. Løb, hvilket maa siges at være et flot Resultat for vor lille Trop. Troppen, som til Foraaret paatænker at bygge et Tropshus, har begyndt at spare sammen, og Troppen har ved Elskværdighed fra Herr Kunstmaler Niels Hansen faaet overladt et Litografi, samt af andre spejderinteresserede 2 japanske Raderinger og et Maleri, der bortloddes, og til Foraaret agtes en Basar afholdt. Søndag den 17. Oktober afholdt Troppen en Patrulje-Turnering mellem Troppens 3 Patr., som stred hele Dagen, og Resultatet blev unægtelig fint, idet alle 3

Patr. var meget nær paa hinanden. 1. Patr. sejrede med 164 Points, derefter kom 3. Patr. med 158 P., og 2. Patr. havde 126 P. 1. Patr. fik derefter overrakt Spilvpladen, der var udsat til den bedste Patr. Om Aftenen havde Troppen arrangeret en Aftenunderholdning for Troppens passive Medlemmer, og da Tropsraadsformand Dr. Rames bød velkommen, var Salen stoppende fuld. Efter at Flaget var hejst og Spejderne havde sunget Flagsangen, begyndte Underholdningen. Først Demonstrationen af Fordvognen, som var aldeles vellykket, og det ikke mindst Chaufførens Skyld, idet han klarede sine Sager godt. Grønlandsvisen, som blev sunget af en Spejder i Eskimodragt, tog aldeles Publikum, ligesaa vel som Skoledrengene (indlagt Førstehjælpsopgave), og Operationen var vellykket. Efter Underholdningen svang Bersærkerne sig til Kl. 12 $\frac{1}{2}$, hvor Festen sluttede. Det var en dejlig Aften.

Spejder „Fib“.

„Som vore Læsere vil bemærke af den originale Annonce i vort Blad, søger Hr. Sukkervarefabrikant K. T. Larsen at henlede Spejdernes Opmærksomhed paa sine „Spejderhagl“. Vi har haft Lejlighed til at prøve dem og maa sige, at vi er forbavsede over, hvor velsmagende og forfriskende de er, og vi tror, de maa være glimrende at have med paa Turen. Da de tilmed sælges i løs Vægt til en billig Pris, er det overkommeligt for enhver at købe dem. Imidlertid bliver en god Vare jo altid efterlignet, og for at sikre Spejderne, at de faar de rigtige „Spejderhagl“, sælges de og bør man altid forlange dem under Navnet „K. T.'s ægte Spejderhagl“. Vi for vort Vedkommende kan kun anbefale at prøve dem.“

HELLESENS VII-20

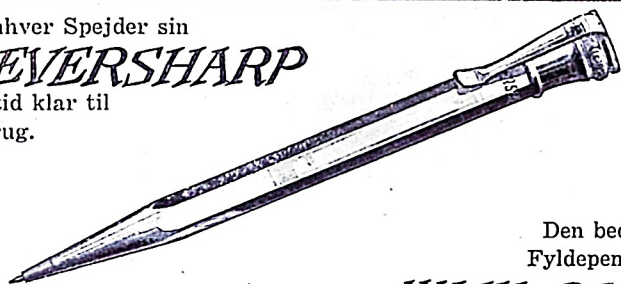

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Enhver Spejder sin

EVERSHARP

altid klar til
Brug.

Den bedste
Fyldepen er

WAHL PEN

Dansk Spadersfodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde"s Mærke.

Foreningen af Kbhvn.s Skotøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

TYVERIET PAA KOSTSKOLEN

(fortsat fra forrige Nummer.)

„Og hvis jeg nu siger nej?"

„Ja," sagde Steffen med et langt Blik paa Frederik. „Forudsat du holder dig til Sandheden, saa er der kun en — og han er Tyven!"

„Er du sikker paa det?"

„Ja, jeg er! Svar mig nu — var du derinde?"

„Ja, men du tager fejl, Steffen — den, du tænker paa, er fuldstændig uskyldig..."

„Jeg ved, hvad jeg siger. Svar mig — ja eller nej!"

Hugo tørrede Sveden bort fra sin Pande. Blot et Enstavelsesord — og han vilde være fri! Fri ... nej, Steffen vilde sikkert ikke lade ham slippe alligevel ... jo, maaske ... men saa ...

„Naa!" udbrød Steffen utaalmodig.

Hugo var træt af den haabløse Tovtrækning. Hvad nyttede det at stritte imod? Steffen skulde jo vinde. Endnu en sidste fortvivlet Kraftanstrengelse... Steffen maatte ikke vinde.

„Det ... jeg ... ja, men Frederik vidste ikke noget om de 30 Kroner..."

Det var for sent — i samme Nu, Ordene var undsluppet Hugos Læber, forstod han, at han havde gjort et skæbnesvangert Fejltrin. Han havde en Følelse af, at Grunden svigtede under ham. Alting gled bort og ud i et. Det var forbi.

De fem i Stuen skimtedes som gennem et Taagesløj. Midt i alt Virvaret

lød Steffens Stemme, saa fjern og uvirkelig. Men hvert eneste Ord naaede til Hugos Øren og slog noget i Stykker for ham.

„Saa Frederik ikke vidste noget om de 30 Kroner! Der løj du, Hugo ... du har jo selv fortalt ham det!"

Aa, det var *virkeligt* altsammen, ikke bare noget, han stod og forestillede sig. Og ganske nøgternt havde Steffen gjort ham opmærksom paa, at han løj. Men hvorfor protesterede Frederik ikke? Hvorfor stod de ikke sammen? Hvorfor var det altsammen saa fortvivlet?

„Saa, Hugo, nu maa du svare! Var du inde paa Smiths Værelse, eller var du der ikke?"

Vækkeuret dikkede; Viseren flyttede sig, jævnt og støt. Verden gik sin Gang, og for den betød det ikke noget, om Hugo eller en anden var Tyven.

Men henne paa Bordet sad Steffen og pudsede sine Briller, og rundt omkring i Værelset sad Kammeraterne. For dem betød det sandelig meget, hvem iblandt dem, der var Tyven.

„Naa!"

„... Det er mig, der har taget Pengene!" sagde Frederik.

Smith havde hævet Mødet, og de fire Fjerde-Mellem'er var verfet ud. De tre var sjokket ind paa Hugos Værelse, hvor de tilbragte Tiden med at sidde ned og se mørke ud. Men den fjerde havde fun-

JÆVN

Kolynos's jævne Konstans renser Tænderne virkningsfuldt, uden at skrabe eller ridse. Der er ikke anvendt slibende Substanter for at give Tænderne kunstlig Hvidhed.

Brug den paa en tør Børste.

KOLYNOS
TANDPASTA

Forlang udtrykkelig

**ASP
CYKLE-
LYS.**

Stemplet ASP i Lyset
Det eneste rigtige
Cykellys der findes

KONDITOR

Henning Klenz — St. Kongensg. 12 — Cent. 1150
De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

„Adelsbech Radio“

Spejdernes Opmærksomhed
henledes paa min nye
4-Lampes Modtager
til Kr. 70,00.

Leveres med fuld Garanti.

Tullinsgade 10, ved Værnedamsvej.

Vester 5027 y.

INDSEND
RADIO
SPØRGSMÅL

SPEJDERNES RADIO-SIDE

DEN GIK IKKE.

I London stod forleden en Amatør for Retten, anklaget for at have haft Radio uden Tilladelse. Han sagde, at hans Modtager ikke duede, og lovede at ville arbejde gratis en hel Maaned for en velgørende Institution, dersom man kunde høre paa den. Det lykkedes for en af Statens Ingeniører. Amatøren fik Bøde, men hvorvidt man tog ham paa Ordet m. H. t. Velgørhedsarbejde, melder Historien intet om.

KRYSTALMODTAGEREN.

Beskyt Krystallen mod Støv og Fugtighed. Tag aldrig paa Krystallen med Fingrene, men brug en Pincet eller ren Tang. Rids aldrig paa Krystallen med Føletraaden, det ødelægger den. Naar du søger efter et følsomt Sted paa Krystallen, da løft Føletraaden og før Spidsen lige ned mod et Punkt paa Krystallen.

PALÆSTINA

Det er den engelske Hær, der har indført Radio i Palæstina. Og har den ellers ikke forstaaet at gøre sig populær i det hellige Land, har den i hvert Fald haft en stor Succes paa dette Omraade.

Og for de engelske Soldater selv er det naturligvis et uvurderligt Gode at kunne være i stadig Kontakt med Hjemlandet under den langvarige Udkommando.

FRA FRANKRIG.

Et lægevidenskabeligt Eksperiment, der gik ud paa at transmittere Hjertets Slag pr. Radio, har haft en stor Succes og vakt megen Opmærksomhed saavel i Lægekredse som blandt eksperimenterende franske Amatører.

MANGE AMATØRER

kender ikke dette simple Middel til at finde ud af, hvilken Ledning der er positiv og negativ. Man opløser blot lidt almindeligt Salt i et Glas Vand og stikker Batteriledningerne derned. Omkring den negative Pol vil der dannes smaa Luftblærer.

I SYDNEY

har man fundet paa at ophænge Højttalere i de kommunale Parkers Træer. Højttalerne anmoder det spadserende Publikum om at holde sig paa Gangstierne, lade være med at brække Grene af og benytte de til Madpapir specielt indrettede Affaldskurve.

SCOTTLAND YARD

har allerede en lille Triumf at opvise med de smaa radioudrustede Motorcars.

Forleden blev der stjålet en Taxicab paa King's Cross. Den blev forfulgt — og nappet — af Radio-Betjente.

Hartmanns Radio Lager, Raadhusstræde 4

Stor Udvalg i alle løse Dele til Selsbyggere samt Tilbehør.

Vore Forretningsprincipper er at

føre alt — sælge billigt — give Vejledning

det ind paa sit eget Værelse, og her havde han, taknemmelig over de andres Hensynsfuldhed, kastet sig paa Sengen og grædt af Hjertens Grund.

Smith og Steffen var alene paa Areen. Steffen sad endnu paa den Plads, han havde holdt under hele Forhøret. Han sad og saa sløvt frem for sig og hørte kun halvt efter Smiths grufulde Udgydelser. Han havde gennemført sin vanskelige Rolle med Glans, havde Steffen — men Smith havde ikke paa nogen Maade vist sin Taknemmelighed, ikke saa meget som ytret sin Anerkendelse.

Steffen brød sig heller ikke om det. Det, der nagede ham, var selve Forhørets Udfald. Saadan som han havde lirket og listet sig frem og næsten overrasket sig selv i Opfindsomhed og Skarpsindighed, var det dobbelt krep-

ligt, at Resultatet var blevet helt anderledes, end han havde villet.

Smith var om muligt endnu mere utilfreds med denne Løsning. Han var komplet rasende, og han, der under hele Forhøret næppe havde sagt et Ord, fik nu for Alvor lukket op for sin Veltalersheds Sluser. Rastløs travede han frem og tilbage i Værelset og bandede og buldrede som et ondt Vejr.

„30 Kroner!“ raabte han. „30 Kroner! Og dem skal man ligefrem forære saa'n en ... saa'n en Slyngel! Nej og nej og nej igen ... han skal ...“

Ordene druknede i en Strøm af tarvelige Vendinger.

„Han siger, at han ikke vil sige, hvad han har brugt Pengene til ... men han kan bande paa, han skal komme til at rykke ud med Sproget, den Tyveknægt ... det var ... det var nydeligt ... skulde

saa'n en Laban have Lov at stjæle 30 Kroner, uden at en Hund gør ad ham ... nej, Frederik Møller — du kan stole paa, det bliver Løgn ... om jeg saa skal radbrække den Fedtlus til Skolebestyrer ... ja, jeg sa' Fedtlus ... saa skal Tyveknægten klapses af ... der skal ikke blive lagt Fingre imellem ...“

Den vrede Realist holdt inde et Øjeblik for at hive efter Luft.

„Der kan du se, Steffen ... det var en af vore Kammerater ... en fræk Fyr, som ikke generede sig for at gaa og spille from ... og ham har vi siddet ved Bord sammen med ... ham har vi rørt ved ... snakket med ... behandlet som en af vore egne ... Gud Fader bevares ... aa, hvor kan han vente sig ... har du kendt Mage til Frækhed ... gaa ind paa en anden Mands Værelse og stjæle

(fortsættes i næste Nr.)

Nyhed!

CHOCOLADE

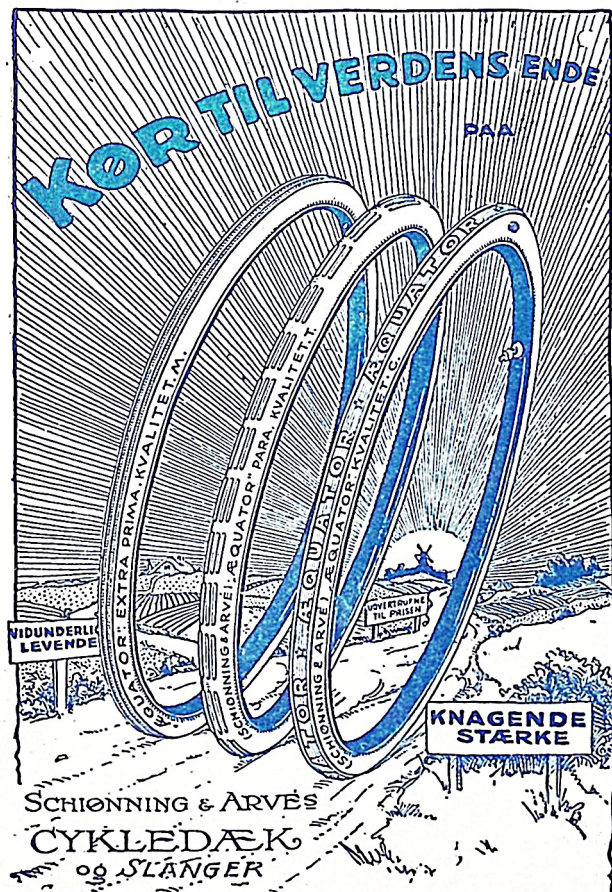
Heinr. Jessen

Fin kraftig velsmagende

Spejder Chokolade

med Original Billede
af Spejderliv i 50 Variationer
pr. Kage 25 og 50 Øre.

Læs Nordisk Spejdersport

**Spring
ind og
køb**

K.T.
Spejderhagl
de mest velsmaagende

FABRIK NANNASGADE 15-17. TELEFON 2005

Cycler - Cycletilbehør og Radioartikler

Bedst og billigst.

IMPORTØREN AS

Udsalg
i
København

Sct. Pederstræde 28.
 Enghaveplads 13.
 Falkonerallé 60.
 Pilestræde 90.
 Østerbrogade 33.
 Rantzausgade 32.
 Amagerbrogade 37.
 Farumgade 2, Hj. af Nørrebro.
 Victoriagade 3.
 Ryesgade 90.
 St. Blichersvej 1, Hj. af
 Smallegade.

Udsalg i Provinsen

Torvet og Bjergergade,
Helsingør.
Nørregade 2, Aalborg.
Friesgade 16, Nykøbing F.
Algade 23, Roskilde.
Møllergade 66, Svendborg.
Vestergade 89, Odense.

Til Provinsen og Landet, hvor vi ikke har Udsalg, sendes vort illustrerede Katalog gratis.

IMPORT ØRENTASI

La Coursvej 15, København F.

Spejder Munderings Magasinet

Aktieselskab

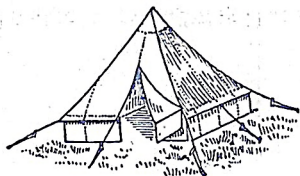
Landemærket 3 — København K.

Telf. 10 909

Forbløffende billige nyttige Julegaver

Børnetelte

fra 12,00

Teltlygter

1,50

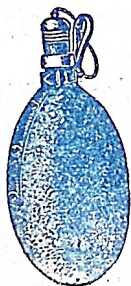
Lommelygter

1,00 — 2,00

Winchesterlygter

5,50

Feltflasker

4,00 — 5,00

Spisebestik 1,50

Tallerkner 0,65

Bægere 0,65

Smørdaaser 1,00 1,50

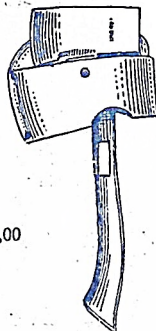
Knive

med 6 Dele

1,00 1,50 2,00 3,00

Spader 7,00

Økser 3,00 5,25

Øksetasker 2,00

Fløjter 0,50 0,75 1,00

Bælter 1,50 2,00 3,00

Signalhorn — Trommer

2 Kasseroller

Stegepande

Spritapparat

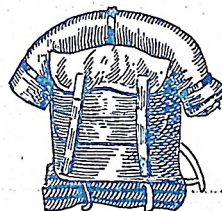
Vindskærm

5,00 — 6,00

Rygsække

6,00 6,50 7,00 8,00 9,00 10,00 11,00

Vindjakker

16,50

Amerikanske forede Handsker med Krave 8,00 9,50

Dolke, finske, fra 2,00

Skovmandsknive med Læderskede 3,50

Kompasser 1,50 — Kortmaalere 3,75

Hvide uldne Sweaters fra 8,50

Graa arktiske Sweaters fra 9,75

Pullower fra 6,50

Spejdernes Mascot

Teddybjørne med Spejderuniform og Tørklæde
i Troppens Farve fra 0,85

Alle Spejdere bør se vor Juleudstilling
hvor Rammen i Aar er en Vandrerhytte.